

Erdészeti és Faipari Híradó

XXVI. évfolyam 3. szám
2016. október

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

A tartalomból:

**A XX. sportnapok Egerben – Fókuszban az Egererdő
Félix-fürdőn Európa erdészei – 150 éves az OEE**

Eredményhirdetés

Tarokk:

1.
Gál Sándor
(Egererdő Zrt.)
2.
Barna Péter
(KEFAG Zrt.)
3.
Schmotzer András
(Egererdő Zrt.)

Sakk egyéni:

1.
Dariusz Rymaszewski
(Lengyelország)
2.
Tom Krystofiak
(Lengyelország)
3.
Marta Michalska
(Lengyelország)

Tradicionális íjászat – nők:

1.
Baranyai Andrea
(NEFAG Zrt.)
2.
Pócs Éva
(Egererdő Zrt.)
3.
Makra Zsuzsanna
(KEFAG Zrt.)

Vadász reflexij – férfiak:

1.
Dobó István
(Ipoly Erdő Zrt.)
2.
Németh Rudolf
(Mecsekerdő Zrt.)
3.
Váradai Csaba –
távollétében
(Ipoly Erdő Zrt.)

100 m-es síkfutás – férfiak:

1.
Lovrencsics Tamás
(Zalaerdő Zrt.)
2.
Fehér János
(Északerdő Zrt.)
3.
Bózsó Gyula
(Északerdő Zrt.)

100 m-es síkfutás – nők:

1.
Kocsis Júlia
(NÉBIH)
2.
Hodács Nikolett
(Szombathelyi E.
Zrt.)
3.
Varga Réka
(SEFAG Zrt.)

800 m-es síkfutás – férfiak:

1.
Simon Péter
(Egererdő Zrt.)
2.
Lovrencsics Tamás
(Zalaerdő Zrt.)
3.
Szabó Zsolt
(Északerdő Zrt.)

Tenisz – férfiak:

1.
Parczen Benedek
(KEFAG Zrt.)
2.
Marinko Kolak
(Horvátország)
3.
Josip Durkovic
(Horvátország)

Tenisz – nők:

1.
Fazekas Nikolett
(Mecsekerdő Zrt.)
2.
Muhr Ildikó
(Zalaerdő Zrt.)
3.
Szabó Melinda
(Egererdő Zrt.)

Összetett pontverseny:

1.
Egererdő Zrt. –
147 pont
2.
Északerdő Zrt. –
132 pont
3.
Zalaerdő Zrt. –
89 pont

A szkanderezés éve

Az év elején azt írtam az első lap-számunkban, hogy ebben az esztendőben számos alkalom adódik a főhajtásra, a kalapemelésre. Azóta többször is meghajtottuk fejünket, megemeltük kalapunkat, méltón ünnepelve és köszöntve a jubiláló intézményt, szervezetet, rendezvényt.

De ne ringassuk magunkat abban a hitben, hogy 'minden nagyon jó, minden nagyon szép'. Mert bizony nem szakadt vége a szakmát, a cégeinket ért támadásoknak, az igazgatás kanosszajrásának. Újabb vádak érkeztek a kormány ellenőrző szervezetétől, melyekre a szakminisztérium jelezte egyeztetési szándékát, és sor került a két szervezet vezető képviselői közötti találkozóra. Az ügy folyamatban van. A szkanderezés zajlik.

Közben azonban folyik a szorgalmas munka is, készül az erdőtvény módosítás tervezete, birkóznak az erdészeti és a természetvédői érvek. Itt is megy a szkanderezés.

Az igazgatás háza táján továbbra is nagy a bizonytalanság. A szakmának ezzel a szegmensével évtizedek óta nem tudnak mit kezdeni a döntéshozók. Ennek alapja nyilván az ismerethiány, hisz' akik a döntéseket hozzák, nincsenek a szakmai ismertek birtokában, hogy mi fán is terem

az erdőtervezés és -felügyelet. Ennek eklatáns példája, hogy amikor az egykori MGSZH-t szervezték, minden megyébe akartak erdészeti igazgatást is tenni. Alig tudták a kollégák lebeszélni őket erről, mondván, ahol nincs erdő ott nem lesz munkájuk...

Mindenesetre egyelőre a kormányhivatalok bedarálni látszanak az erdészeti igazgatást.

Talán a vadász-kollégáknak könnyebb, már csak néhány százalék híja van a teljes kamarai szervezettségnek.

Nincs még végleges döntés a NAIK és benne az ERTI sorsáról. Tudomásunk szerint az FM és az MTA is támogatja a szervezetet. Itt is erőt kell feszíteni.

Jó hír a PEFC háza tájáról, hogy a hazai bevezetés előkészítése utolsó szakaszához érkezett, és remélhetőleg jövőre a magán-erdőgazdálkodók számára is elérhetővé válik a globális piac a világ legnagyobb erdőtanúsítási rendszere által.

Jó hír, hogy a FAO Regionális Irodája a legutóbbi minszki konferenciáján hazánkat, közelebből a soproni egyetemet, még közelebből Lakatos Ferenc dékánt bízta meg az erdőket veszélyeztető invazív fajokkal kapcsolatos adatgyűjtésre és információcserére létrehozandó hálózat koordinálására.

A nemzetközi porondon is sikeresen szerepelt a szakma, a visegrádi négyek (V4) szakemberei megállapodást írtak alá a szakmai fejlődést szolgáló tapasztalatcseréről, a régiókon átnyúló erdészeti együttműködés koordinálásáról, valamint együttműködés határokon átnyúló programokban az EU-s pénzek felhasználásáról.

Ebbe a sorba tartozik az EFDSZ részvétele a CEF (Council of European Foresters) Félix-fürdői konferenciáján. (Lásd az erről szóló beszámolómat!)

Tekintsünk derűlátóan jövőbe, hisz' napjainkban országszerte zajlanak az Erdők Hete sokakat megmozgató eseményei, a Muzsikál az Erdő koncertjei, és nem utolsósorban, szinte kifogyhatatlannak vagyunk a szakmai rendezvényekből.

Zétényi Zoltán

Tartalom

A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok 2

Fókuszban az Egererdő Zrt – Múlt, jelen, jövő 5

Félix-fürdőn tanácskoztak az európai erdészek 10

1956 és az erdészet 12

150 éves az Országos Erdészeti Egyesület 14

Könyvekről – röviden 18

Erdészek az első világháborúban.. 19

Mozgalmi hírek 20

Hírek – Események 22

Az egri sportnapok pillanatai. B3

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVI. évfolyam 3. szám. • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58–60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: 2016efdsz@gmail.com • **Szerkesztőbizottság:** Dudás Péter elnök, dr. Király Pál, Nagy László munkatárs, Rásó János, Zétényi Zoltán főszerkesztő • **Címlapfotó:** Jakab Sándor – A 100 méteres síkfutást Kocsis Júlia (NÉBIH) nyerte • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • Felelős vezető: Bolyki Etelka ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapári forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ.

A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok Egerben

A z egri Eszterházy Károly Egyetem campusának sportpályáján nyitották meg a jubileumi erdészeti és faipari szpartakiádót.

A mintegy ötszáz résztvevő jelenlétében tartott megnyitón köszöntötte a résztvevőket Habis László, Eger Megyei Jogú Város polgármestere, Ugron Ákos Gábor, a Földművelésügyi Minisztérium helyettes államtitkára, Jung László, a rendező Egererdő Zrt. vezérigazgatója, valamint Dudás Péter, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének elnöke.

A hazai erdészeti társaságok sportolói kívül lengyel, horvát és romániai résztvevői is voltak a küzdelmeknek.

A hagyományos sportágakon kívül különleges egri játékokban is vetélkedtek a versenyzők: kötélhúzásban, dobócsillag hajításban és hordógurításban.

A kissé elfogultak szerint Európa legsebbe campusa az egri. Ebben lehet valami igazság, mert gyönyörű kilátás nyílik délre és nyugatra, a város felé. A kis helyen, de térben meglehetősen bonyolultan elhelyezkedő, domboldali egyetemi városrészben meg kellett tanulnunk tájékozódni, de rövid idő után odatalált mindenki a rendezvények helyszínére. Aki odatalált a regisztrációhoz, az a későbbiekben már nem volt elveszett ember...

Az ideai sportnapok egyik előnye volt, hogy szinte minden esemény egy helyen zajlott. Csupán a kuglizóknak kellett elzárándokolniuk egy közeli bevásárlóközpont szomszédságába. Még a lövészetre is csupán a kőhajításnyira található lőtérre került sor.

A pénteki érkezést és szállásfoglalást követően hamarosan megkezdődtek a küzdelmek számos helyszínen, benépeültek a sportpályák.

Jubileumi gondolatok

A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapok apropóján

Ebben az évben immár a huszadik Erdészeti és Faipari (Szakszervezeti) Sportnapokat rendezték.

A jubileum jó alkalmat ad arra, hogy visszatekintsünk a megtett útra és értékeljük azt.

Hogyan is kezdődött?

Az 1989. évhez köthető politikai változások eredményeképpen megalakult az önálló Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete, amelynek vezető testületében e sorok írója is jelen volt.

Már pár éve működünk, amikor eszembe jutott, hogy még nem lehetünk teljes értékű szakszervezet, mert nincs önálló sportmozgalmunk.

A figyelmem nem véletlenül terelődött erre. Én magam is sportoltam, s az ember akkor megszokta, hogy ennek kereteit a szakszervezetek alkották.

A minta tehát adva volt.

Elkészítettem a javaslatomat, amelyet egyhangúlag jóvá is hagyott az Össztiükári Értekezlet.

Ebben alapvetően törekedtem az egyszerűsége. Külön országos szervezet (pl. szakosztályok) létrehívását akkor nem láttam indokoltnak. A sportágak meghatározásában az olimpiai rendszert vettem alapul, figyelembe véve azokat a sajátosságokat, amelyek az erdészetben és a faiparban dolgozók sportolási lehetőségeit meghatározzák (pl. szétszórta munkahe-lyek, nagy földrajzi távolságok).

A versenyszámokat is aszerint határoztuk meg, hogy melyek azok a képességek, amelyek növelésére az „erdei” embereknek szükségük van, illetve amelyeket a sajátos helyzetükben is gyakorolni tudnak (erő, ügyesség, állóképesség stb.). Természetesen néhány csapatjátékra is gondoltunk.

A lelkesedés tehát megvolt. Az első lépések megtétele során azonban csakha-

mar kiderült, hogy a legszerényebb elképzelések is pénzbe kerülnek. Sok pénzbe.

Nyilvánvalóvá vált, hogy magát a sportolást alapszinten a helyi erőforrások felhasználásával lehet csak megoldani.

Attól viszont nem lehetett eltekinteni, hogy évente legalább egy országos szinten megrendezett „bajnokság” ne legyen! A fiatal szakszervezetnek azonban erre sem volt fedezete.

Már-már ott tartottunk, hogy az országos bajnokságról le kell mondanunk, amikor Schmotzer András, az egri erdőgazdaság akkori vezérigazgatója megmentette a helyzetet és elvállalta annak megrendezését.

Ha jól emlékszem, akkor alakult ki a máig alkalmazott elnevezés, a „sportnapok” is.

Ez a jól megrendezett verseny nem várt sikert hozott. Bizonyította, hogy érdemes volt elindítani, és ezt a versenyzők is magukénak érzik.

A folyamat elindult, és meg voltam győződve arról, hogy ezt már nem lehet megállítani.

Schmotzer András példája nyomán, mindig akadt egy-egy erdőgazdaság, amely a megrendezés nehéz és nagy feladatát elvállalta. Ezzel az anyagi háttér biztosított lett. Ennek a rendezvénynek neve van, súlya van. Az elért győzelem, vagy akár helyezés dicsőségnek számít.

Néha már-már úgy tűnik, mintha a pontrendszer alapján az erdőgazdaságok is vetélkednének egymással...

A 20 év alatt az elnevezés spontán változott: az Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapok után az Erdészeti és Faipari Sportnapok elnevezéssel találkozhattunk. Ma már Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok keretében mérik össze tudásukat a versenyzők.

Mint látható, a szakszervezeti szó eltűnt.

Az tény kérdése, hogy a vesenysorozatot az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete indította el. Tény kérdése viszont az is, hogy a sportnapokat csak az erdőgazdaságok képesek megrendezni nagy anyagi ráfordítással. Köszönettel tartozunk nekik! Úgy gondolom, megértéssel kell kezelnünk, ha az elnevezésből a szakszervezeti szót elhagyták. Ettől még nem csökken a verseny jelentősége, sőt, inkább

kiterjed! Mi pedig büszkék lehetünk arra, hogy mi kezdeményeztük, a miénk!

A Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok rangját jelzi, hogy azon az erdőgazdaságok és más erdészeti és faipari szervezetek első számú vezetői is megjelennek. Különösen azóta, amióta nemzetközivé vált. Az utóbbi versenyeken a magyar erdészeti felső vezetés is képviseltette magát. Úgy gondolom, hogy jól van ez így!

Ahogy az is jól van, hogy a versenyszámokat a rendező erdőgazdaságok maguk választják ki. Ennek praktikus oka is van: egyes versenyszámok lebonyolításának nem mindenütt állnak rendelkezésre a feltételei (pl. uszoda, lőtér). Az ellenkezője is előfordulhat: a rendező erdőgazdaságnak olyan különleges feltételei is lehetnek, amelyek máshol hiányoznak (pl. sárkányhajó). Ez esetleg előnyt jelenthet a rendező erdőgazdaságnak. Nem baj, megérdemlik!

Örülünk mindannak, ami eddig megvalósult, mert az az erdészeti és faipari dolgozók, a társintézmények dolgozói egészségét, szórakozását szolgálja.

Csengjen vissza fülünkbe az eredményhirdetések örömujjongása, ahogy számomra is ez a legnagyobb öröm!

Fritsch Ottó

Ugron Ákos Gábor helyettes államtitkár:

Mindenki csak nyertes lehet

– Ami az erdészekre, az erdőben dolgozó emberekre igazán jellemző, hogy szeretnek összejönni. Talán a munkájuk jellegéből is fakad, abból, hogy magányosan, vagy szétszórva, kis közösségekben dolgoznak, megbecsülik az összejöveteli alkalmakat: legyen az a nagy hagyományú vándorgyűlés, vagy a már hasonlóan népes sportnapok. Jó találkozni, szakmai kérdésekről beszélgetni, vagy sportolni, mint most is. Érték, hogy – bár annyi minden megváltozott az erdők körül –, ez a sportnapok nem halt el, nem maradt el, vagy szűnt meg gazdasági és egyéb kényszerből.

Nem idegenek, pláne nem ellenségek, de még igazán nem is ellenfelek jöttek itt össze. Fontos persze ki nyer, ki veszít egy-egy meccset, partit, de legalább ilyen fontos, ami előtte, utána történik... Lehet, hogy az ötletgazda, (Fritsch) Ottó bácsi, egykori aktív sportolóként máshova tenné a hangsúlyt, viszont, hogy nem csak a dobogó tetejére feljutott erdész-sportolók távoznak innen elégedetten, az biztos.

Ugyanakkor – a magam nevében mindenképpen mondhatom –, sokan vagyunk már, akik erdészletükre, vagy munkakörülményeikből adódóan, nem járhatják nap, mint nap az erdőt, nem élvezhetik, ami ezzel együtt jár, a mozgás öröme. Nekik is jó alkalom egy ilyen rendezvény. Arról nem is szólva, hogy ez a verseny, illetve a felkészülés akár csapatépítő tréningként is felfogható. Ebben pedig mindenki csak nyertes lehet.

Habis László, Eger polgármestere: *Az erdészek száz évekre előre tekintenek*

– Örömmre szolgál, hogy városunk adhatott otthont ennek a jubileumi rendezvénynek, amely – nemzetközi lévén – határainkon túlra is elviszi a sportnapok, illetve a város hírét. És remélem, jó hírét, amibe az is beletartozik, hogy Eger nem csupán híres szőlők veszik körül, hanem – nem kevésbé értékes – erdők is. Sőt, itt az erdőgazdaság és a nemzeti park központja is. Mi több, szinte együtt élünk. Mindennapjainkban is jelen van a természet, a természet közelség, ami – remélem – a szakemberek szemével is érzékelhető. De azt is érzem, hogy az erdészek számára is fontos a város. A mostani nagy rendezvényen kívül, ezért említhetem – a már hagyományos – erdészeti nyílt napokat, amelyek bemutatkozási, illetve ismerkedési lehetőséget jelentenek. A mi számunkra – túl a napi kapcsolatokon –

kifejezetten követendő példa, ahogy az erdészek harminc-ötven-száz évekre előre tekintenek. Mindezt úgy, hogy folytatják elődeik munkáját.

Városunk számos értéke közé a természeti értékek is odaértendő, amelyek felett az erdészek is öröködnék. Az, hogy a több millió idelátogató turista milyennek látja Eger, nem csak a váron, a megújult főtéren, a műemlékeken, fürdők, no és a borainkon múlik, hanem azon is, ami közel, s távolabb körülveszi a várost: a táj, a Bükk, a kirándulási, a sportolási lehetőségek.

Örülök, hogy most – képletesen – fordult a kocka és a város, az itteni – immár egyetemi – kampusz adhat helyt az erdészeknek, ennek a sporteseménynek.

Komoróczy Csaba, aki mind a húsz sportnapon versenyzett

– 1996. augusztus 24-én, Felsőtárkányban kezdődött – idézi fel az indulást a nyolcvanadik életévét nemrégén betöltött rangidős versenyző. Elmondta, hogy két szerelme van, az erdő és a sport. Bol-dog, mert azt csinálhatja, amit szeret.

– Milyen színekben versenyzett?

– Az Ipoly Erdőnél dolgoztam a nyugdíjazásomig. Két szakmám is van, erdész és testnevelő. Mindkettőben aktív voltam. Elsősorban asztaliteniszben neveztem, minden versenyen indultam és az első nyolc között végeztem. Más sportágban válogatott is voltam, Fritsch Ottóval együtt 110 gáton válogatottak voltunk. A kedvencem az atlétika és a tájékozódó futás.

Jung László vezérigazgató: *Van mit folytatni*

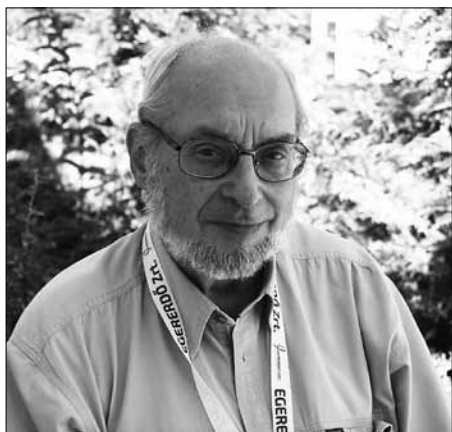
– A huszadik sportnapok alkalom arra, hogy visszanezzünk. Többen vagyunk itt olyanok, akik – ha nem is mindegyiken –, de nem először veszünk részt. Azonban ők is, az újoncok is inkább azt hangsúlyozzák:

tovább! Azaz van mit folytatni. Kár lenne veszni hagyni egy jó kezdeményezést, ami évről évre, alkalomról alkalomra fejlődött. És most is az kapott hangsúlyt: mit tehetnénk hozzá, hogy több, jobb legyen.

A stafétabotot tovább kell vinni. Képletesen és a szó szoros értelmében is. Az ezt megelőző házigazda a VADEX alapított emlékfát, – egy valójában bányafaméretű rönkről van szó –, amire rákerült az alapító, s mostantól minden rendező neve az évszámmal.

Magáról a versenyzésről – akárcsak az erdész-szakmáról – elmondható, hogy kevésbé a problémafelvetést, sokkal inkább a megoldást szolgálja: a szabályok közötti munkát és versengést. A felkészülést a küzdeni akarást, a cél eléréséért kifejtett munkát. Ami jó ha megmérhető, jó ha mások is elismerik, vagy akár csak tudomást szereznek róla. De nem kevésbé fontos, hogy így összefügg megint fel tudtuk hívni magunkra, illetve rajtunk keresztül az erdőkre a figyelmet. Méghozzá pozitív összefüggésben.

Kuti László, az ÉSZT elnöke: *Irigykedve nézem az erdészeket*

– Tudva, hogy a szakszervezeti mozgalom hagyományai közé mindig is oda tartozott a kultúra, a sport, számomra kifejezetten örömet jelentett egyik ágazati szakszervezetünk ilyen irányú rendezvénye. Különösen, hogy immár huszadszor tartják meg az erdészeti dolgozók sportnapjait, amelyek időközben nemzetközivé is lettek. Kezdetben és – úgy látom – most is nem okvetlenül az eredmények a fontosak, hanem, hogy összehozza az embereket. Ide is több mint 600-an jöttek el. Összevetve a tagság létszámával, ez óriási eredmény. De hozzáteszem nem az a lényeg itt, hogy ki tag, ki nem, hanem a közösségteremtés, illetve hogy egy-egy

ilyen rendezvényen korosztályok is találkoznak. Itt például lehetett találkozni az a már régen nyugdíjas kollégával aki, – ha jól tudom – nem csak ötletgazdája volt a rendezvénysorozatnak, hanem valamennyin részt is vett. Ez szintén érték.

Irigykedve nézem az erdészeket, hogy ezt így meg tudják csinálni. Voltak próbálkozások másoknál is – a bányászoknál például –, de nem okvetlenül miattuk, elhaltak. Egy ideje nem kedveznek a körülmények: iparágak, szakmák kerültek válságos helyzetbe. Igaz az erdészeti ágazatban is minden átalakult, csökkent a létszám, s lám mégis itt vagyunk!

Sajnos nem számolhatunk be róla, hogy a létszám, a szervezethez nőne. A kiút nem lehet más, mint hogy be kell vonni a fiatalokat. Rá kell döbbsíteni őket, hogy igazán nekik van szükségük érdekvédelemre, amire a szakszervezeteknek van meg a jogosítványa. Persze mindezt nem lehet a régi, lejáratos módon a politikához dörgölődve, vagy éppen szembe menve vele.

Dudás Péter, az EFDSZ elnöke

– Mindenképpen idézzük föl, hogy 1996. augusztus 24-én itt a közelben, Felsőtárkányban nyitottuk meg az első Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapokat. Fel kell sorolnunk az alapító atyákat, első helyen Fritsch Ottó kollégát, aki amolyan szpartakiádként képzelte el a sportnapokat. Az elnevezésből adódó politikai felhangtól megtisztítva maradt a sport, az ifjúság és az együttélés. Ezzel a céllal indítottuk meg annak idején. További két alapító atya volt az újonnan alakult szakszervezetünk elnöke, Bartha László és főtitkára, Herczeg Miklós. A harmadik pedig Schmotzer András, az Egererdő elődjének akkori igazgatója.

Bár nem vagyok híve a mennyiségi mutatóknak, de töretlenül nőtt a résztvevők száma. Ezzel együtt emelkedett a sportágak száma is. Fontos, hogy a helyi adottságok, a kreativitás is szerepet kaptak, gondolok itt például a sárkányhajózásra.

A sportnapok szervezése a legnagyobb feladat. Egyszer fordult elő, hogy elmaradt a rendezvény. Az erdőgazdaságok nagyon sokat tesznek az ügy érdekében, hogy felvállalják, megszervezik. Nem szabad elfeledni, hogy ilyenkor a társaságok munkatársai a hétvégéjüket erre áldozzák.

Remélem, hogy aki eljön, az élményen túl még az is megmarad benne, hogy mindez az erdészek szakszervezetének „édes gyermeke”. Ha ennyit elértünk, akkor már mondhatom, hogy elégedett vagyok.

Amikor a társaságok többször is tulajdonosváltáson estek át, elő-előfordult némi ellenszél, de remélem, hogy mára „megszoktak” bennünket, s kis szakma lévén, mindig találunk közös pontot, érdekazonosságot, ami segíti az együttélést.

Úgy érzékelem, hogy jelenleg nincs szó arról, hogy leépítéssel oldják meg a társaságok a bérproblémákat, de megoldandó bérfeszültség van, amit csak nagyon lassan és fokozatosan lehet feloldani. Ez érvényes nemzetgazdasági, ágazati, de szakmai vonatkozásban egyaránt, hisz’ a cégek között vannak kicsik és nagyok. Ugyanakkor az utóbbi időben sok sajtótámadás érte a társaságokat a felső vezetők magas bére miatt, bár ezt nem ők határozták meg, hanem a tulajdonos.

Nagyobb veszély az, ha a káféteria-elemekben megszorítások lesznek, azok a mi embereinket is érintik. Az is gond, hogy a természetbeni juttatások körét évek óta szűkítik, és a most belépők már nem kaphatnak tűzifát adómentes juttatásként. Azt gondolom, hogy ezt a kedvezményt valahogy vissza kellene szereznie az ágazatnak. Ne feledjük, hogy már korábban elvesztettük az illetményföld lehetőségét is! Célszerű volna összefogni azokkal az ágazatokkal – vízügy, bányászat –, ahol hasonló juttatások működnek. Ennek a fajta reáljövedelem növelésnek a feltételei könnyebben megteremthetők.

A szakmát tekintve az államigazgatás van a legrosszabb helyzetben, ez abból is látszik, hogy az ottani kollégák nagyon kis számban képviselik a területet, és saját költségen jöttek el. Hasonló a helyzet a kutatási szférában, közülük senki sem jött. Súlyosbítja mindezt, hogy az igazgatásban átszervezés zajlik, és senki sem tud semmit a jövővel kapcsolatban. Igyekeztünk tájékozódni e téren, de bármerre indultunk, egy idő után bezárultak a lehetőségek, érzékelhetően a döntésképtelenség miatt.

– Van-e már vállalkozó a 2017. évi sportnapok rendezésére?

– Tárgyalásokat folytatunk, de még nincs végeleges válasz. Az biztos, hogy jövőre is lesznek sportnapok.

Lejegyezte:

Zétényi Zoltán és Nagy László

Múlt, jelen, jövő az egri erdészeti társaságnál

A múlt

Az Egererdő Zrt is keresztülment az elmúlt évtizedek átszervezéseinek meg-
rázó-megújító folyamatain. 1950-ben, a Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek (MÁLLERD) megszűnését követően létrehozták az állami erdőgazdaságokat.

Erre az erdőgazdasági tájra három is jutott belőlük: az Észak Mátrai Állami Erdőgazdaság, a Dél Mátrai Állami Erdőgazdaság és a Nyugat-bükki Állami Erdőgazdaság. 1970-ben újabb nagy változás következett, és megalakult a Mátrai Állami Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság.

Egy bő évtized elteltével újabb módosítást határoztak el névleg, Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság lett az új titulus.

Az igazi nagy változás az 1992. évi LIII. törvénnyel következett be, mely az erdészeti vállalatok gazdasági társasággá alakítását írta elő. Az addig a Földművelésügyi Minisztérium (FM) hatáskörébe tartozó cégek állami vagyonkezelésbe kerültek. 1993. december 31-én az Állami Vagyonkezelő Részvénytársaság megalapította a Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Részvénytársaságot.

Azzal már nem bonyolítom a történetet, hogy eközben az állami erdők tulajdonjoga milyen utat, vargabetűket járt be.

Aztán eljött a 2010. évi kormányváltás, amely fenekestől felforgatta a vállalatok tulajdonlását is. A társaságok, így az egri cég tulajdonlását is, a Magyar Fejlesztési Bank vette át. 2014-ben újabb visszarendeződés zajlott le, s ma ismét az

FM a tulajdonos, és az irányítja az erdészeti társaságokat. Közben a hosszú nevű rt.-ből rövid nevű Egererdő Zrt. lett.

Az Egererdő Erdészeti Zrt. Magyarország legnagyobb összefüggő erdővel borított hegyvidéki tájának, az Északi-középhegységnek három egymástól eltérő arculatú területén: a Mátrában, a Bükk nyugati részén és a Heves-Borsodiborsodvidék területén gazdálkodik, elnyúlva egészen az Alföld északi részére. Fenti területeken az erdőssztyepttől a bükkös klímáig terjedően változatos erdőállományokkal gazdálkodunk – olvasható a társaság honlapján.

Az Egererdő „kulisszatitkairól” Ivádi László szakszervezeti titkárt, Jung László vezérigazgatót, Dudás Béla erdészetvezetőt és Simon Péter kerületvezető erdészt kérdeztük.

Többes szerepben

A jelenről Ivádi László szakszervezeti titkárt kérdeztük

Az Egererdő Zrt. Szakszervezeti Bizottsága az erdészeti társaság elődeinél is működött, mégpedig magas szervezettséggel. 1992-ben az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének alapítói között volt.

Az Egererdő Zrt. Szakszervezeti Bizottsága az EFDSZ származtatott jogi személyiséggel rendelkező civil szervezete. Minden gazdasági egységnél és a központban is működik alapszervezet, összesen 10.

ErFa – Ivádi Lászlót legtöbbször alighanem a most zajlott sportnapok házigazda-mindeneseként ismerték meg, pedig ő az EFDSZ alelnöke és az Egererdő szakszervezeti – s korántsem mellékesen – humánpolitikai vezetője. Ez mindjárt kérdéseket is felvet: Egyrészt – adott esetben – az ő dolga annak a dolgozónak a kitértetését intézni, akinek – másrészt – a munkahelyéért, jövedelméért kell harcolnia...

I.L. – Erre azt mondom én, hogy szerencsére nem olyan idöket élünk, amikor az ágazatot a tömeges leépítések érintették – reagál az alelnök. – A másik gyors válasz pedig, hogy nem egyedi esetről van szó, hiszen másutt is volt, illetve van példa hasonlóra. Arról nem is szólva, hogy mindezek tudatában választottak meg a szakszervezeti funkciókra. No meg – s ez rávilágít az ágazat helyzetére, fonásáigaira – a cégnél én foglalkozom a közmunkásokkal. Ez ebben a témakörben azért le-

Ivádi László

het érdekes, mert körükben számosan vannak, akik valamikor a cégnél voltak állományban, majd esetleg a velük egy időben távozott vállalkozónál helyezkedtek el – vagy nem –, aztán most meg közmunkásként dolgoznak ugyanúgy, ugyanott... Sőt, akár a közmunkások szakszervezetének is tagjai lehetnének. Mi több a mi szakszervezetünknek is. De erre nincs példa.

ErFa – Hány embert érint ez?

I.L. – A múlt évben a háromszázötvenes átlagos közfoglalkoztatási létszámhoz képest kétszer annyian fordultak meg nálunk. De, hogy korábban hányan is dolgoztak az Egererdőnél, arról nem készült kimutatás. Érdekes lehet viszont, hogy nem csak alulképzett, esetleg roma emberekről van szó, hanem például erdőszaktikusokról is, akik így kezdenek. Felsőtárkányban, Szilvásváradon, de más erdőszektől is több ilyen kolléga van. Előttük nyitott a pálya, hogy a mostani gyakornokság után akár kerületvezetők legyenek.

ErFa – Kinek jó ez a rendszer?

Ivádi László 1974-ben született Egerben, de Istenmezején élt, él. A mátrafüredi szakközépiskolában érettségizett, majd szerzett technikus minősítést. Már 1993–94-ben dolgozott az Egererdőnél, majd minimális pontszámmal lemaradva a soproni egyetemi felvételtől, a debreceni egyetem szarvasi környezetgazdálkodási szakát végezte el 1998-ban. 2013-ban a Szent István Egyetem Közgazdász szakán végzett másoddiplomásként. A katonaság után 2000-től különböző beosztásokban első munkáltatójánál dolgozik. 2009-től szakszervezeti vezetőként is.

I.L. – Azt kell, hogy mondjam: mindenkinek. De különösen, aki dolgozni akar. Lehet, hogy a pénz nem a legtöbb, de biztos. Aztán ugye „tisztá”, bejelentett állásról van szó, meg munkaruháról, -eszközről, szállításról, amit egy vállalkozó nem biztos, hogy megadott. Szóval fehéredett a helyzet. A gond inkább az, hogy egy-egy közfoglalkoztatónál ugyanúgy közmunka van, csak épp a munka nehézségi foka nem ugyanaz mint az erdőn, de ugyanannyi a fizetség. De ez aztán már tényleg nem humánpolitikai vagy szakszervezeti téma...

ErFa – Annyiban talán mégis, hogy mi volt, illetve mi lehet a rendezőelv akkor, ha a 700-as létszámot a felére apasztják?

I.L. – Egyrészt ugye – amivel indokolták is –, a gazdaságosság. Másrészt – és ezt már, mint azóta szakszervezetissé választottként mondom –, a többség érdekeit kell képviselni. Vagyis, ha az a kérdés: a cég, illetve a többség munkahelyének, megélhetésének a biztosítása, vagy – mert már csak erről lehetne szó –, pár ember elbocsátása, áthelyezése a tét, nem lehet kétséges a válasz. De nem kell így sarkítani, elég ha úgy merül fel a kérdés: elmaradjon-e béremelés, premizálás mindenki, vagy a többség számára? Esetleg fejlesszünk vagy veszélyeztessük a holnapot?

ErFa – Ezt a kis létszámúvá lett cégnél maradt jórészt képzett, vezetőkként dolgozó szakszervezeti tagsággal nyilván könnyű megérteni. De azért mások is maradtak...

I.L. – Valóban! Viszont árnyalja a képet, hogy a 300–350-es vállalati létszámból folyamatosan 180–200-an szakszervezeti tagok. És nem mindenki vezető, mert a parkettaüzemnél, illetve a vasútnál a fizikaiak vannak többségben. Igaz nem teszik ki a tagság felét.

ErFa – Akár fizikai, akár más a beosztás, fontos és jelentős szakszervezeti téma is, a bér. E téren hogyan állnak?

I.L. – Összehasonlítva a többi erdőgazdasággal, jelenleg előkelő helyet foglalunk el a bérek tekintetében. Mindez 2010-ben kezdődött átszervezésekkel, és sajnos néhány ember távozásával. Ehhez jött a biztonságot jelentő alapbéresítés. Ez első körben a mérnököket, technikusokat érintette. Speciális eset a hosszú ideig veszteséges parkettagyár, ahol az ott dolgozóknak a munkahelyük megtartása is veszélybe került. Mostanra viszont ott is változott a helyzet, stabilizálódott a gyár.

ErFa – Milyen feszültségek adódtak abból, hogy a jól körülhatárolható csoportok érdeke, bére más és más?

I.L. – Azt kell megérteni, hogy azoké az elsőbbség, akik megtermelik a hasznot. Tehát ha ők nem tartják el az adott pillanatban veszteséges üzemegységet, akkor nincs miről beszélni, sőt nincs kivel, mert először nyilván az ő munkahelyükre kerül lakat. Úgy, hogy már az is komoly eredmény, hogy egyáltalán megmaradt az üzem.

ErFa – Mindezt a kollektív szerződésben hogyan lehet szabályozni? Elvégre ott csak dolgozó és dolgozó van...

I.L. – Abban az olvasható, hogy évente bértárgyalásokat kell folytatni. Ez meg is történik. Ezen kívül van a káféteria-szabályzat, ami része a kollektív szerződésnek. Plusz a keretet, illetve az alapokat a tulajdonos határozza meg, vagyis az „adhatót”. Ezen, illetve ezen belül kell játszani. Nekünk az volt a szerencsénk, hogy azért a veszteséges területek ellenére is nyereséges maradt a cég és a mozgóbér jelentős részét alapbéresítettük az elmúlt időszakban. Tehát, ha nem is könnyen, de mindenki elfogadta: rendezőelv az eredményhez való hozzájárulás mértéke. A másik véglet pedig a munkahely léte, vagy nem léte.

ErFa – De, tudtommal az úgynevezett káféteria-keret azonos.

I.L. – Igen! Az ideji keretről is mindenki maga dönt, bizonyos részletszabályok betartásával. Ezek felsorolása hosszú lenne, de általánosságban elmondható, hogy sikerült elérni például, hogy ne érjen senkit kár, ha nem vesz igénybe beiskolázási támogatást, étkezést, vagy nem kér illetményfát, bérlet-kiegészítést.

ErFa – Ehhez a szakszervezet még hozzáad valamit?

I.L. – A tagdíjakból ugye nehéz lenne. Ez 5–6 millió évente. Ebből 1–1,2 millió a központi szakszervezeti kasszába kerül. Ami marad, az pedig tovább osztódik a vállalaton belül, illetve az egyes munkahelyek és a vszb között. Többek között ebből van a nőnap és, – hogy a férfiakat se érje kár –, az Ivó-napi ünnepség. No meg némi karácsonyi hozzájárulás. Továbbá, szabad döntés alapján, kirándulás, vagy egyéb program.

ErFa – No és ugye mint program, az idén itt van a sportnapok. Ez mióta van napirenden?

I.L. – Már egy éve biztos. Például a szállást már tavaly nyáron lefoglaltuk. Amúgy pedig fel se lehet sorolni mi minden előzte meg ezt a rendezvényt. És nem csak szakszervezeti, hanem vállalati szinten is. Ha úgy tetszik ebben az ügyben is többes szerepben játszottunk.

Nagy László

Jung László vezérigazgató a cölöpökről, az irányváltásokról és a piros melegítőről

ErFa – Állítsunk össze egy leltárt, amelyben az elmúlt néhány éven belüli átadásokat gyűjtjük össze! Szívásváradi rekonstrukció, Felnémeti Tűzifaudvar, vasútállomás Mátrafüreden, Szalajka-ház, Fenyvespusztán erdei iskola, Galyatetőn kilátó és Turistacentrum, Rudolf tanya, végül az Egri Erdészet székháza.

J.L. – 2010-től számítva közel másfél milliárdot költöttünk a közjóléti beruházásokra – szögezi le előljáróban a vezérigazgató.

ErFa – Az értékbeli gyarapodáson túl mindennek a társaságra és az egész szakmára nézve is pozitív „kisugárzása” volt... Miként értékeli ennek a PR hozadékát? Beleértve a miniszterelnöki, miniszteri látogatásokat is.

J.L. – A Mátra és a Bükk mindig is az érdeklődés előterében volt, és nagy látogatottságnak örvend napjaikban is. A

mi szakmai csapatunkat emiatt nem érte újdonságként ez az tény, mert már levert „cölöpöknek” tekintjük. Az volt újszerű, hogy mindezek kormányzati programban is megfogalmazódtak. Amiért dicséret illeti a szakmai kollektívát, hogy mi nem PR-szakemberek, hanem erdőmérnökök vagyunk, és ennek ellenére bevállaltuk ezeket a projekteket. Természetesen, ezek a projektek már olyan méreteket öltöttek, hogy idővel alkalmaztunk kifejezetten ilyen szakmai felkészültséggel rendelkező szakembert is.

E programoknak különböző szintjei vannak az erdő közjóléti működtetése során. Biztosítani kell az erdők működtetését, látogathatóságát, amire a kormányprogram is ráerősít...

ErFa – A miniszterelnök is megmondta, hogy meg kell nyitni az erdőt az emberek előtt!

J.L. – Úgy van, ez Somhegyen (a Pilisben) hangzott el. Újabban már nincsenek sorompók, csak még nem voltak csábító hívószavaink. Fontos, hogy a szakmánk megismertetése és elfogadtatása érdekében nem az események után kell kullognunk, hanem meg kell előzni azokat a PR-al. Az kevésbé érdekli az embereket, hogy jövőre már 6,2 millió m³-t termelünk ki. Ezen a területen sok eredmény született, többek között az OEE Közönségkapcsolatok szakosztály munkája révén, és nagyon fontos volt az A mi erdők lap megjelenése. Ezekkel együtt jelentünk meg például az Erdészeti Nyílt Napokkal. Immáron hatodik alkalommal Egerben és ötödik alkalommal Mátrafüreden. Egy-egy ilyen rendezvényen 2–3000 gyermeket regisztrálunk. Ez is egy fontos cölöp volt: minden erdészeti kapott konkrét témát és feladatot. Ez óriási kreativitást szabadított föl a munkatársaink körében. Ez nem kormányzati program volt, hanem belülről fakadó kezdeményezés. E téren sokat tanultunk a szlovák és lengyel kollégáktól már 2010-ben. Rendszeresen Ők is megjelennek és kiállítanak rendezvényeinket, mint ahogy mi is tesszük náluk. Ezek a rendezvények igyekeztünk a gyermekeket bevonni a bemutatott eszközök működtetésébe is.

Fontos eleme a PR-nak az erdészek megjelenése is. Magam minden nyilvános szereplésemkor és munkahelyen is ebben az egyenruhában jelenek meg. Az egész országban meg kell ismertetni az emberekkel, hogy ez erdészek ebben az egyenruhában dolgoznak, és nem piros melegítőben.

ErFa – A hivatásrend arculatát meg kell mutatnunk ebben is!

J.L. – Így van. E téren is sikerült fejlődni az egész portfoliónak. A beruházásokra visszatérve, a következő kérdés az, hogy merre és hogyan tovább. Hamarosan Eger városa felett építünk egy kilátót a Nagy Egedre. Újja építjük a papsági házat.

A vezérigazgató

Dr. Jung László erdőmérnök az Egererdő Zrt. vezérigazgatója. A Társaság térségünk legnagyobb erdőgazdálkodója és egyben vadgazdája.

Erdőmérnöki diplomáját 1979-ben szerezte a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán. A NymE címzetes egyetemi tanára.

Az egyetemen alapítója volt az Ifjúsági Bérkilövő Vadász-társaságnak, így még végzés előtt megszerezhetette 1975-ben a vadászvizsgát és megvásárolhatta első fegyverét. Így már több mint 40 éve vadászigazolvánnyal rendelkezik.

Szolgálatát Zemplénben kezdte Kemencepatakon, mint műszaki vezető, majd Sárospatakon, mint erdészeti vezető.

1984-től a parádüföldi Erdészeti vezetője egészen 1999-ig. Ezen időszakról az Egererdő Zrt. vezérigazgatója, vezérigazgató-helyettese, majd ismét vezérigazgatója.

Az előző időszakokban több vadász-társaság tagja és tisztségviselője volt, többek között a Mátramúzeum és a Várbükk VT-nek.

Szakmájához a vadgazdálkodás irányította. Gyerekkori érdeklődés és élmények hatására.

Munkájának mindig része volt a vadgazdálkodás irányítása és magának a vadászatnak a gyakorlása.

Alapszemlélete, hogy a vad a természet része és azt a természetet, legyen az erdő vagy mezőgazdasági terület, mindig fenn kell tartanunk, hogy biztosítani tudja a vad megfelelő élőhelyét. Ez a sorrend sohasem fordulhat meg.

Dr. Jung László

Egy újabb cölöp, hogy a fölépített objektumok színvonalát megőrizzük, és továbbra is tartalommal töltjük meg. A létesítmények komfortfokozatát növelni kell, így a Szalajka völgyben pelenkázót, elsősegélyt nyújtó helységet, valamint mozgáskorlátozottak számára, beszállóliftet építettünk. Ezek nem mind látszanak kívülről, de aki igénybe veszi, az tudja értékelni. A gyermekek részére játszótér és bemutatópályát valósítottunk meg. Terveink között szerepel a Szalajka völgyi múzeum felújítása is. Nagyon sok múlik a munkatársaink kezdeményezőkézségén. Évekkel ezelőtt eszünkbe nem jutott volna szentjánosbogár-néző vonatot indítanunk, ma már jóformán nincs olyan hét, amikor ne jelenjen meg valamilyen programmal. A következő idők nagy feladata lesz a kerékpárúthálózat fejlesztése. Az erdei út nem közút, és csak saját felelősségre szabad igénybe venni. Több mint 90 km bringa-utat már kijelöltünk. Ezeket elláttuk piktogrammal, pihenőkkel és kijavítottuk az útburkolatot. Továbbiakban közel 200 km-nyit szeretnénk megvalósítani.

Ezek a tevékenységek és funkciók szinte öngerjesztőkké váltak, s társaságunknak az élére kell állnia a kezdeményezéseknek – emelte ki a vezérigazgató.

ErFa – Az Egererdő is részese a Kéktúra hálózatnak. Ez együtt jár a rangerek kijelölésével. Miként fogadják a kollégák a megnövekedett turista forgalmat?

J.L. – Először a fejekben kell rendet teremteni. Régebben az erdők zártabbak voltak. Gimnazista koromban engem is felelősségre vontak az erdészek, hogy mit keresek az erdőben. Az erdővel kapcsolatos misztikumnak oldódnia kell, ezt segíti a kormányprogram is. Meg kell ismernünk a konfliktuspontokat, és figyelembe kell vennünk az erdőbe látogatók szempontjait is. Ezek egyébként az egész ágazatra vonatkozó gondok. Mindez persze messzebbre vezető kérdés, ami – többek között – a vadeltartó képességet is érinti. A vadgazdálkodás fontos részét képezi a társaság üzletpolitikájának, de ma már nem tabu. Az első helyen az erdő van, amelynek része a vad.

ErFa – A német megoldás – nulla vad – nem „pálya”?

J.L. – Az is egy lehetséges pálya, de ameddig nemzetgazdasági értéket és vadász-kultúrát jelent, valamint amíg az erdő nincs veszélyben, addig jelen formájában fenntartható. Akinek az az igénye, hogy erdőzúgást akar hallgatni, vadászni, az jöjjön, vegye igénybe a szolgáltatásainkat és természetesen fizesse meg. Ebben minőségparti vagyok, nem csak a vadat illetően, hanem az etikát, a gyakorlatot tekintve is.

ErFa – Az egy napra érkező külföldi 'adj uram Isten, de rögtön' kiszolgáltatást akar...

J.L. – Kis túlzással van ilyen opció, de mi ennek is meg kívánunk felelni. Nagyon lényeges, hogy a hazai bérvadászok száma gyarapodott. Hasonló paradigmaváltásra, új cölöpök leverésére került sor a csemetekert bezárásakor, mert csökkent a mesterséges felújítás, valamint a gépüzem megszüntetésével is. Építészeti szűkítésre viszont szükség van, mert egy hegyvidéki erdőgazdaság nem lehet meg nélküle. Az erdészeti feltáró hálózat építése, karbantartása speciális ismereteket igényel.

ErFa – Merre mutat a társaság fufajpolitikája, a felújítások?

J.L. – Ma már 96 százalékos a természetes felújítás aránya. Ugyanakkor szembe kell néznünk a fenyő okozta gondokkal, amik még a trianoni következmények közé sorolandók. A mátrai lucfenyvesek gyönyörűek voltak, de az utóbbi évek aszályos időjárása azokat is megviselte.

A tűzifa erőműbe szállítása a '90-es évek végén egy „két-ségbeesett”, de jól átgondolt döntés volt. Nem volt választási lehetőségünk. A nagy volumenű értékesítésnek nem volt más csatornája. Már akkor is tudtuk, hogy nem ez a jó megoldás, de nem hagyhattuk a fát az erdőben elrohadni. A decentralizált, kis fűtőművek a jövő. Ebbe sorolható egy kórház, iskola, óvoda, sőt a lakosság is. A 2010-es években meg is csináltuk a tűzifaudvart, gépesítettünk és megszerveztük a házhoz szállítást. Fölfigyeltek ránk a szállodák, és átállították a rendszerüket gázzal faaprítékra. Közben a lakosság is egyre inkább visszaállt a fatüzelésre. Ma már a képződő tűzifa teljes mennyiségét minden további nélkül el tudjuk adni ezen rendszeren keresztül, s ma már egy gramm fát nem szállítunk erőműbe. Kialakult a biztos logisztikai háttér, és van elegendő tartalék a rendszerben.

ErFa – Mindez munkaerő-felvétellel is járt...

J.L. – Természetesen.

ErFa – A fufajstatisztika szerint tölgyesek alkotják az élőfakészlet több mint egyharmadát. Manapság egyre nő a tölgy iránti kereslet...

J.L. – Igen, de ebben benne vannak a fiatalosok is. A vágás-érett-közei tölgyeseink többsége viszont sarj eredetű. Itt nem találunk mageredetű vagy szlavon tölgyet. Hiba, hogy csak tölgyben gondolkozunk a feldolgozás tekintetében.

ErFa – Várják a makktermést...

J.L. – A sarj egyébként is még ritkábban terem. Régen „besakktábláztuk” a területet, bekerítettük, és vártunk. Ha már nem termett, akkor alávetettünk, – ezt úgy mondtuk, hogy „becsúsztatjuk alá a fiatal erdőt” – és megvártuk, amíg 3–4 éves lett, és akkor levágtuk az öreg erdőt. Ma örökerdőt kell csinálnunk ezekből a sarjeredetűekből. A lékekben hullott makkot a vad „porszívóként” fölveszi. A talajnak van egy makkbefogadó képessége, ami korlátos. Ha három évig nem terem makk, akkor a lékben csak a bozót nő, és ott a makk már nem tud megeredni.

ErFa – Mi a helyzet az értékesítési oldalon?

J.L. – Nálunk a tűzifa aránya eléri a hetven százalékot. Annak idején hoztunk egy stratégiai döntést, hogy amit Magyarországon föl lehet dolgozni, az ne hagyja el az országot. Amit pedig iparilag nem lehet hasznosítani, az a régiót ne hagyja el. Leszártuk a cölöpöt, hogy a sarangolt választék (tűzifa) ne hagyja el a régiókat.

ErFa – A kitermelési lehetőségek emelkedtek 75 százalékra. Korábban országosan alacsonyabb volt ez az érték. Mi volt ennek az oka?

J.L. – Ezt sok tényező befolyásolja. Például nincs az állomány alatt természetes újulat, nem vágható, és miért nincs, az megint vizsgálendő.

ErFa – A Egererdő tölgyalapanyaga alkalmas-e a Mátraparkett ellátására?

J.L. – Kezdjük ott, hogy a '90-es években pillanatok alatt megváltunk öt fűrészüzemünktől. Következett volna a Mátraparkett, de az nem a cég száz százalékos tulajdona volt, hanem részvényesei voltak. Ugyanis arra hozták létre, hogy az észak-magyarországi gyenge minőségű tölgyet hasznosítsa. Akkor nagy kereslet volt a mozaikparketta iránt. A legnagyobb vevők skandináv országok voltak. Végül a parkettagyár privatizálására nem került sor. A gyár ma sem az Egererdő fáját dolgozza fel, hanem a piacon beszerzett alapanyagot. Jelenleg inkább alapanyag hiánnyal küzd, másokhoz hasonlóan. Tehát lineáris, alapanyagra épülő kapcsolat nincs. A termékszerkezetet egyszerűsítettük, lamella, ipari parketta és csaphornyos parketta mellett felfuttattuk a felületkezelte svédpadló gyártását. Folyamatosan fejleszteni kell, többek között a fahibák felismerését számítógépre bizzuk, ami után automatika korrigálja a hibás szakaszt. A gyár szépen és ütemesen stabilizálódik.

ErFa – Mi a helyzet a vasútüzemek környékén? Évekkel ezelőtt épült egy szakasz, ami a „semmibe” vezetett.

J.L. – A kalandregénybe illő, többször is árvízzel sújtott vonalak sorsa nyugvópontra jutott. Döntés született, hogy a szilvásváradai, a felsőtárkányi és mátrai vasutat összevonjuk. Ez az átszervezés sok tartalékot és kreatív ötletet hozott a felszínre. A három vasút kikerült a veszélyzónából és lassú, de biztos emelkedésben van.

ErFa – Ejtsünk szót a vagyonbiztonságról is!

J.L. – Az erdei tájékoztató táblák, bútorok és egyéb tárgyak pótlása folyamatos feladat. Erre a média-megjelenéseinkben igyekszünk föl hívni az erdőlátogatók figyelmét. E téren komoly mentális fejlődésre van szükség. A közjóléti objektumok számának növekedéséhez képest arányaiban nem romlott a helyzet. A másik fontos terület az erdővagyon megőrzése. Évekkel ezelőtt kezdtük el a faanyag mozgásérzékelőkkel való ellátását, és a fontosabb erdei utakon pedig kamerákat szereltünk föl. Mindennek igyekeztünk nagy sajtónyilvánosságot is adni. Sokat várunk az EKÁER bevezetésétől is.

ErFa – Elvárás az állami cégektől a társadalmi kötelezettség vállalás. Mely területeket érinti ez a tevékenység?

J.L. – Mi a közjóléti munkánk során komoly feladatokat látnak el. Mint e térség egyik állami vállalata, támogatjuk a helyi sportot és kultúrát. A megye kisebb-nagyobb rendezvényein pedig jelen vagyunk valamilyen formában a hozzájárulásunkkal is.

ErFa – A társaság közjóléti, társadalmi rendezvényei sokszor a napi-heti munkaidőn túl igénylik a munkatársak helytállását. Ehhez magas szintű azonosulás szükséges...

J.L. – A kollégák igen pozitívan állnak a feladat megoldásához. Ehhez a hozzáálláshoz elsősorban gazdasági stabilitás szükséges. Már most látható az ez évi eredmény alakulása, ami biztató a jövő évi keresetek alakulására nézve is. A jövedelem kérdése a vállalatvezetés és a szakszervezet között mindig meghatározó volt. A feladataink teljesítése mögött egészséges, nyílt párbeszéd van. Egy-egy jelentős, személyi kérdést is érintő, átszervezés esetén is megértette a szakszervezeti oldal, hogy arra az intézkedésre a cég gazdasági stabilitása miatt volt szükség.

ErFa – Hogy jellemezhető a szakszervezet és a cégvezetés közötti kapcsolat?

J.L. – Egy szóval úgy, hogy kiszámítható. Nyitottak vagyunk. (Z.Z.)

A kommunikátor

Dudás Béla erdőmérnök, a Mátrafüredi Erdészet vezetője jól ismert „propagandistája” a természetnek, az erdőnek, így a társaságnak is. Ő szerényen csak úgy aposztrofálja magát, hogy „fontosnak tartja a közönségkapcsolatokat”.

A Nyírségből származó szakember a Hortobágyon kezdte szakmai pályafutását, ami ugyebár nem elsősorban erdeiről híres.

21 éve már a Mátra erdeit gondozza. 2003-ban, az akkori vándorgyűlésen tapasztaltuk kitűnő kommunikációs készségét, s mint kiderült, 2000 óta „saját” erdész műsora volt a Gyöngyös TV-nél. A műsor hat évet élt meg, de ma is készítenek híradós anyagokat Pásztor Csilla szerkesztő-riporterrel.

ErFa – Hogyan fogadták ezt a fajta aktivitását?

D.B. – Nem is a szakma véleményére voltam kíváncsi, hanem a laikus közönségére. A Mátrafüreden rólunk kialakult kép sokban függ attól, hogy a lakosok miként vélekednek az erdészekről. A Mátra minden évszakban népszerű, rengeteg ember jön ide. Számunkra a helybeliek és a látogatók véleménye is fontos.

ErFa – Voltak emlékezetes momentumok?

D.B. – A kocsánytalan tölgy az ezredforduló tájékán szép makkterméseket hozott, ezért elindítottuk az intenzív fakitermelést. Akkoriban indult a tévésorozatunk, s igyekeztünk kommunikálni, hogy miért is kell ennyi öreg tölgyest kivágnunk. Erre aztán vissza-visszatértünk többször is. Ha Mátraházától elindulunk dél felé, rengeteg szép fiatal erdőt látunk, amiből már a laikus is látja, hogy egyszer majd szép tölgyes lesz belőlük. Egy másik fontos epizód a 2005-ös mátrakeresztesi árvíz volt. Akkor konkrétan minket tettek felelősé ezért egyes zöld szervezetek, de még önkormányzatok is. Ezzel is foglalkoztunk több alkalommal. (Akkor az MGSZH Erdészeti Igazgatósága szervezett sajtókirándulást a helyszínre, hogy megértse az újságírókkal az árvíz igazi okát. – Z.Z.) Ezekről nagyon sok visszajelzést kaptam. Időnként megtalálnak az országos csatornák is, főként, ha valami szenzációs hír adódik, azt kérdezik, hogy mennyi fa dőlt ki, hányan haltak meg...

ErFa – Hol tartanak a jégkár fölszámolásával?

D.B. – A pilisi és a Börzsönyi károkhoz képest szerencsére nálunk a töredéke volt a kár. A zömét már fölszámoltuk, a feltáratlan völgyekben voltak gondjaink. Mivel védett erdőkről van szó, a holtfát vissza kell hagyni. A forgalmasabb utak mentén viszont a látogatók körében visszatetszést kelt a gondozatlan erdő képét mutató látvány. Talán az eldugottabb, félreeső területekre kellene a holtfák többségét meghagyni. De lehet, hogy ki kellene táblázni ezt is...

ErFa – Mi a helyzet a fenyőfronton?

D.B. – Lassan elfogy a lucfenyőnk, és nem lesz mi kipusztuljon – mondja kis akasztófahumorról a szakember. – egyre csökken a vágásérettségi kor, húsz éve még 70–80 év volt, ma már 50 évnél tartunk. Ez egyébként globális probléma. Én már előbbre tekintek, és a bükkal kapcsolatos gondok foglalkoztatnak. A kutatók nem sok jóval kecsegtetnek. Az eléggé vészt jósoló, hogy a zalai és a Balaton-felvidéki bükkösöket elfelejthetjük... Egyelőre a bükk nagyon szépen újul, idén is jó makktermés várható.

ErFa – Sok a sarjerdő. Zajlik a váltás mageredetűre?

D.B. – Igen, nekünk ez a legfontosabb szakmai feladatunk. Ugyanakkor a természetvédelem álláspontja az, hogy nagyon jó élőhely, mert sok fekvő és álló holtfa van benne. Az a gondunk, ha a záródás 70 százalék alá csökken, akkor erdőfelújítási kötelezettségünk keletkezik. A sarjerdők pedig könnyen „beleszaladnak” ebbe a helyzetbe. Ezeket az állományokat évszázadokon át cserkéreg termeléssel használták ki, 20–30 éves vágásfordulóval kezelték. Az erdeink többsége közösségi tulajdonban volt, eléggé leromlott állapotban léteztek, csupán az egri érsekiség ötezer hektárját gondozták szakszerűen. A hatvan évesnél idősebb tölgyek sarj eredetűek. Ha ezeket sikerül mageredetűekké átalakítani, akkor már nő a mozgásterünk. De ki tudja mi lesz 20–30–100 év múlva. Alapesetben akár 200 éves koráig is lábon tartható.

ErFa – A Mátrafüredre érkező kirándulókat irányítják, vagy megy mindenki amerre lát?

D.B. – Alapvetően két változatot látok a kirándulókat tekintve: a tömegturizmus, akik gyorsan és kényelmesen akarnak élményhez jutni. Autóval érkeznek, a cél Gyöngyös, Mátrafüred, Sástó, Mátraháza, Kékestető és Galyatető. Ebben télen a sietők is beletartoznak. Kipróbálják a hegyi sportok bázisát, megebédelnek a mátrafüredi gasztrosoron, Sástón megkeresik a tavat és az Adrenalin Parkot, Kékestető pedig az ország legmagasabb pontja. Budapestről ötven perc alatt elérhető. Őket passzív eszközökkel igyekszünk tájékoztatni, táblákkal és a honlappal. Leírjuk a szabályokat, és bemutatjuk a természetes felújítás folyamatát. A másik csoport a „zöld vonalon” halad, gyalogos kiránduló vagy kerékpáros. Ők többnyire elkerülik az előbbi népszerű helyeket. Az ő irányuk Gyöngyös, Gyöngyössolymos, Lajosháza, Szalajkaház, ahol már működik az erdei iskolánk. Emellett tereljük a turistákat a vasútjainkra is. Velük már intenzívebb a kapcsolattartás.

ErFa – Ez mit jelent?

D.B. – Általában szállásügyben keresnek bennünket. Az erdő szívébe csak ellenőrzöttén engedjük be a látogatókat, ezért sem adjuk ki vállalkozóknak a házaink működtetését.

ErFa – Céljuk a nagyvadállomány csökkentése. Ezzel mi a helyzet?

D.B. – 12 ezer hektáros vadászterület tartozik hozzánk. Akkora a teher az erdeinken, amit mindenáron csökkenteni kell. Évente ezer vad kilövése a feladat. Egyelőre nem látni a folyamat végét. Ameddig jelentős „nyomot” hagy az erdőben a vad, addig folytatjuk. Ráadásul az Egererdő csak 25 ezer hektáron vadgazdálkodik, ami csak a fele a Mátra területeinek. A többen vadásztársaságok gyakorolják a vadászati jogot.

ErFa – Akkor marad a kerítés...

D.B. – E téren erősen megoszlanak a vélemények. Vannak, akik nem tolerálják, mások szerint ez az egyedüli megoldás. Egy biztos: az aktuális erdészeti szabályok mellett a jelenlegi vadlét-szám töredéke is gondot okozna.

ErFa – Olyankor hallani-olvasni az erdészetről, ha a vadászidényben korlátozzák az erdőjárók közlekedését...

D.B. – Több száz km turistautunk van, évente tartunk 15–16 társas vadászatot, ilyenkor biztosítani kell az előzetes és azonnali helyszíni tájékoztatást. Türelemmel kell kezelnünk a legszélsőségebb megnyilvánulásokat is, mert pillanatok alatt hisztérikus hangulat alakulhat ki az erdészekkel és a vadászokkal szemben a világhálón. (Zé)

Dudás Béla

Egyedül az erdőben

Mint a mesében: a Mátra alján, csak nem faluszélen, hanem nagyon is távol minden lakott helytől, az erdő közepén lakik – na nem az öregné – hanem Simon Péter kerületvezető erdész. A címe hivatalosan: Gyöngyössolymos külterület 0277. Ez azonban legalább annyira megtévesztő, mint a Szalajka-ház. Pedig egy és ugyanaz. Csakhogy Szalajka nevű helyből csak az Egererdő területén három is van. A magyar nyelvterületen pedig még több. Úgy hogy szófejtéssel kezdjük a beszélgetést:

S.P. – Ezen a helyen, itt a Szén-patak völgyében – épp úgy, mint a többi Szalajka településen –, szénégetésre és hamuzsír-készítésre specializálódtak. Utóbbi a kálium-karbonát, azaz szalalkáli, latinul sal alcali. Hát innen ferdült a szalajka. A Szén-patakot pedig ezek után már nem is kell magyarázni...

ErFa – Azt viszont talán igen, hogy mi visz rá valakit, hogy – szembe menve még az erdészgyakorlattal is – otthagyja a civilizációt és kiköltözzön az erdő közepére, ahova még tisztességes út se vezet.

S.P. – Részben a családi körülmények, de legalább ennyire az is, hogy klasszikus módon, erdésznek az erdőben a lakhelye, a munkahelye. Persze azért ma már ez a hely se ugyanaz, mint száz, vagy akár tíz éve. Igaz a házamat már 1929-ben is felkeresendő erdei lakként ajánlották, s most is egyik feladatom az idelátogató turisták kiszolgálása. Az utóbbi években ugyanis visszaépítették a kisvasút idáig vezető szakaszát,

majd pedig megépült a „több mint turistaház” szálláshelyünk huszonegyedik századi infrastruktúrával.

ErFa – Ahova vagy gyalog vagy vonaton, vagy sehogy...

S.P. – Erre van a Lada Niva, amivel naponta minimum négyszer teszem próbára a futóművet, illetve az utasaim tűrőképességét.

ErFa – Kik az utasai?

S.P. – A vendégek, ha elakadnak, meg ami az ő kiszolgálásukhoz kell, illetve a közmunkások, akiktől nem lehet elvárni, hogy saját eszközzel, vagy gyalog kétszer tíz kilométert törődjenek ide fel, innen le. Mert egyrészt a legközelebbi falu Mátraszentimre is 5 kilométer légvonalban, másrészt a gondjaimra bízott terület alja úgy 300 méteren, míg a teteje 730-on van.

ErFa – Pontosan hol és mi tartozik ide?

S.P. – A Mátra déli lejtőjén, a mátrafüredi erdészterületén és 1200 hektár igazi hegyvidéki erdő, amint az a mesében is írva van. No és – bár ez közvetlenül nem az én irányításom alatt áll –, itt van egy 350 hektáros vadaskert is. És ugye a már említett vendégfogadás, -kiszolgálás.

ErFa – Tehát alapesetben egyedül van itt. Ki védi – hogy eljussunk a szakszervezethez?

S.P. – Itt senki, illetve magára van utalva az ember. Ami pedig a szakszervezetet illeti, valahova tartozni kell. Már az előző munkahelyemen is tag voltam. Igazán nem voltam/vagyok ráutalva a védelemre. Kapom, amit bárki más, sőt a lakhatás miatt talán többet is. Viszont innen nézve talán a szakszervezet is egyfajta alkalmat, többletkapcsolatot, jelent a völgyön kívüli világgal. Például most szeptemberben is lesz egy szakmai kirándulás. *(nl-zz)*

Simon Péter

Félix-fürdőn tanácskoztak az európai erdészek

A CEF találkozót javasol november elejére az AGRI-val. Sikerrel zárult a partiumi fürdőhelyen az európai erdészek kétnapos konferenciája és szpartakiádja

Forró nyárutói időben, szeptember 8–9-ike között került sor az erdélyi Félix-fürdőn a Consilva romániai erdészeti konföderáció rendezésében arra a CEF (Council of European Foresters) találkozóra, amelyen nyolc európai ország képviseltette magát szakértőkkel illetve sportolókkal.

A házigazda Románián kívül Bosznia-Hercegovina/Szerbia, Franciaország, Horvátország, Magyarország, Moldávia, Törökország és Ukrajna küldöttei vettek részt a találkozón.

A megnyitóra szeptember 8-ikán délelőtt került sor a Hotel International parkjában. A föllobogózott színpadon a küldöttségek vezetői és a házigazdák köszöntötték a résztvevőket.

A megjelenteket elsőként Marian Stoicescu, a Consilva elnöke üdvözölte.

A román környezetvédelmi miniszter levélben köszöntötte a megjelenteket. Üzenetében hangsúlyozta, hogy az erdők a környezetvédelmi politika nagyon fontos elemét képezik. Szerepük van a társadalom jólétének alakulásában, és az erdőgazdasági társaságok fejlődésében.

A vendéglátó ROMSILVA Bihar Megyei Erdészeti Igazgatóságának nevében az igazgató, Florescu Adrian köszöntötte a résztvevőket.

A boszniai Banja Lukai Egyetem Erdészeti Karának nevében a dékán, dr. Zoran Govedar köszöntötte a hallgatóságot.

A horvát küldöttség nevében Gordana Colnar, a Horvát Erdészeti Szakszervezet nyugdíjas elnökszönya mondott köszönetet a meghívásért.

A moldáviai küldöttség vezetője, Dumitru Galupa is köszöntötte a résztvevőket.

Az ukrán küldöttség vezetőjeként Tunytsia Yurii Yuriovych, az Ukrán Nemzeti Erdészeti Egyetem rektora mondott köszöntőt, aki a klímaváltozás kapcsán utalt arra, hogy az erdő fontos alkotórésze a környezetnek.

A magyar küldöttségvezető, Dudás Péter, az EFDSZ elnöke hangsúlyozta, hogy nagy örömmel vesz részt szakértőkkel és sportolókkal a CEF/Consilva találkozón. Elmondta, hogy Magyarországon 20 éve rendeznek sporttalálkozókat, évente más és más helyszínen, s mi is arra törekszünk, hogy nemzetközivé szélesítsük a rendezvényt. A romániai kollégák már évek óta részt vesznek a versenyen, és a legutóbb megnyerték a labdarúgó bajnokságot, amelyhez ezúttal is gratulált. Végezetül a szakértőknek jó munkát, a sportolóknak sikeres versenyzést kívánt.

A török küldöttség nevében dr. Osman Devrim Elvan mondott köszönetet a szervezőknek.

Liviu Judea, a Consilva Bihar megyei elnöke bejelentette, hogy a szálloda hallgatóterében Gardó Zoltán nagyváradi fotográfus szervezésében az Eurofotoart természetfotó kiállítása megnyílt, valamint könyvbemutatót is láthatnak.

A megnyitót követően elkezdődött a szakértői tanácskozás a hotel konferencia termében.

A bevezető előadást Marian Stoicescu, a Consilva elnöke tartotta.

Ismertette az Európai Erdészek Tanácsa stratégiáját és cselekvési programját.

Az Európai Erdészek Tanácsa fő céljai a következő időszakban:

- A CEF tagjai, az erdészek érdekeinek támogatása nemzeti, európai és globális szinten.
- Képviseli a szervezetek tagjait és az erdészeket a nemzetközi intézményekben – Egyesült Nemzetek Szervezete, az Európa Tanács, az Európai Bizottság –, és az egyéb erdőszettel, a természeti környezettel, a bioenergia tartálékokkal, fa és biomasszával és a munkaügyi viszonyokkal kapcsolatos ügyekben.
- Elősegíti az Erdész Nyilatkozat rendelkezéseinek elismerését és végrehajtását a nemzeti és nemzetközi intézményeknél.
- Új tagok toborzása az Európai Erdészek Tanácsába.

E célok megvalósítása érdekében, az elnökség és a CEF tanácskozó testülete továbbra is kapcsolatot tart fenn Európában a nemzetközi intézményekkel, mind az Európa Tanács, mind az Európai Unió intézményeivel, és kezdeményezi a kapcsolatot olyan országok erdőszéivel vagy erdőszeti szervezeteivel, amelyek nem képviseltetik magukat az Európai Erdészek Tanácsában.

Az Európa Tanács szintjén a CEF erősíteni fogja akkreditált megfigyelői státuszát a Forest Europe folyamatban és részt fog venni a fórumokon, annak érdekében, hogy véglegesítsék a közös cselekvési tervet az érintett szervezetek a Forest Europe folyamatban, a jogilag nem kötelező érvényű megállapodást az európai erdőkről, a felelős erdőszeti miniszterek kezdeményezését a 46 európai országból, akik a Forest Europe miniszteri konferencián találkoztak.

Unió szinten a CEF továbbra is részt vesz az EU-intézmények, az erdőszeti

stratégiák és politikák fejlesztési folyamatában, erősíti a kapcsolatot az Európai Parlamenttel, az Európai Bizottsággal és az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsággal, hogy az Európai Unió intézményei által hozott rendeleteket és ajánlásokat a valósághoz, az erdőszeti ágazathoz igazítsák. Ebben a tekintetben a CEF részt vesz az Európa Tanács, az Európai Unió és az Egyesült Nemzetek Szervezete által szervezett tevékenységekben.

A CEF bizottsága javasolja egy találkozó megszervezését a CEF küldöttség és a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság (AGRI) küldöttsége között 2016. november elejére.

A CEF kezdeményez egy sor nemzetközi eseményt: szimpóziumokat erdőszeti témákról a CEF testület nyílt ülésein, fotó-, grafika kiállításokat és erdőszeti könyvbemutatókat, továbbá a CEF égisze alatt európai nemzetközi sportversenyeket szervez a kapcsolatteremtés eszközeként.

Elsőként a 2016. szeptember 8–9-ikén, Romániában, Nagyvárad Félix-fürdőn megtartott szimpóziumot, amelynek címe „Az európai országok erdőszeti menedzsmentje” volt. Ennek keretében nemzetközi sportversenyt, a „Consilva Kupát” is megrendezték.

Az ülésen határozatot hoztak, hogy 2016-tól kezdve a CEF két díjat fog odaítélni:

A „Fidelis Silvarum” érdemrend elismerő fokozata – olyan személyiségeknek, akik az erdőszeti ágazatban szereztek speciális szakmai érdemeket, valamint támogatták a CEF és az AGFEE tevékenységét;

Továbbá a „Fidelis Silvarum” érdemrend kiváló fokozata – olyan személyiségeknek, akik kivételes tevékenységet folytattak az erdőszeti ágazatban, valamint, akik munkájuk révén hozzájárultak az erdők és az erdőszeti ágazat fejlesztéséhez, illetve a nemzeti vagy nemzetközi

erdőszeti stratégiák és erdőpolitika fenntartásához és fejlesztéséhez.

A konferencia alkalmával az érdemrend kiváló fokozatával tüntették ki Dudás Pétert, az EFDSZ elnökét, az érdemrend elismerő fokozatával pedig Górász Lászlót, az EFDSZ főtítkárát.

Az Európa Tanács személyiségei közül Fidelis Silvarum érdemrend kiváló fokozata kitüntetést kapta Gabriela Matecna asszony, a Szlovák Köztársaság földművelésügyi és vidékfejlesztési minisztere, a Forest Europe általános koordinációs bizottság tagja. Az Európai Unió vezető személyiségei közül Fidelis Silvarum érdemrend kiváló fokozatát kapta Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke, valamint Phil Hogan, mezőgazdasági és vidékfejlesztési biztos.

Fidelis Silvarum érdemrend kiváló fokozata kitüntetést kapott Klaus Werner Johanniss, Románia elnöke is.

Az Európai Erdészek Tanácsa (C.E.F.) Igazgatótanácsa a következő szervezeti intézkedéseket hozta:

- A C.E.F. Alapokmánya szerint dr. Zoran Govedar egyetemi tanár, a Banja Lukai Egyetem Erdőmérnöki Kar dékánja a C.E.F. tagja, valamint a C.E.F. alelnöke lett.
- A C.E.F. elnökének egyéves megbízatása 2017. január 1-jén kezdődik és december 31-ig tart.
- A 2017. január 1-től december 31-ig tartó időszakra dr. Jurij Tunytsya akadémikust, egyetemi tanárt választották a C.E.F. elnökévé.
- A 2018. január 1-ről december 31-ig tartó időszakra, Ali Kucukaydin okleveles mérnököt választották a C.E.F. elnökévé.
- A C.E.F. tanácskozó testületébe Románia képviselőjéül Marian Stoicescut, a Consilva elnökét és Silviu Geană, a Consilva főtítkárát választották.
- A konferencia délutáni szakaszában előadások hangzottak el a meghirdetett témakörben. A magyar előadást Kovácsévics Pál, a NÉBIH főerdőtervezője tartotta Forest management in Hungary címmel.
- A konferenciával párhuzamosan Pünkösdfürdőn zajlottak a sportversenyek. Hazánkat egy Zala és Fejér megyei labdarúgókból álló csapat képviselte.

(Zé)

„Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.”

1956 és az erdészet

Márai Sándor 1956 karácsonyára írt „Mennyből az angyal” című, megrendítő szépségű versének egy sorát tettem írásom élére, most, amikor az ország az „események” 60. évfordulója alkalmából a forradalomra és a vérbe fojtott szabadságharcra emlékezik. Mégpedig azért, mert a költő hat szóval kifejezte mindazt, aminek már könyvtárnyi irodalma van.

Igen, százezernyi adattal rendelkezünk már a történelemmel kapcsolatban. Ám úgy tűnik, mintha minden újabb részletinformáció csak tovább sűrítene a homályt, segítve elfedni a lényegét, s szaporítva azokat a kérdéseket-kérdőjeleket, amelyeket röviden így lehet összefoglalni: mi történt itt tulajdonképpen 1956-ban?

A rendszerváltás előtti válaszdadás kurt volt és egyértelmű: a reakció által évek óta előkészített ellenforradalom, mely a munkás-paraszt hatalmat igyekezett megdönteni, a népi demokrácia eredményeit megsemmisíteni, a régi világot visszaállítani stb., stb. S amelybe néhány „megtévedt” tisztességes dolgozó is belekeveredett.

A polgári rendszerváltáskor két menetben megfogalmazódott '56 új meghatározása is: népfelkelés, illetve forradalom.

Spontán vagy szervezett?

Mindazonáltal 1989 után már tágabb lehetőség nyílt az addig csak bizalmas körben, suttogva feltett kérdések nyíltabb feltevésére, az események új megközelítésére. Meg is tette ezt a történelemtudomány művelőinek egy része, megkezdődött a részeredmények publikálása is. A kutatások egyik fő célpontjává az vált: mennyire volt spontán a forradalom ki-robbanása a népelégedetlenség talaján? Vagy pedig szervezte valaki, illetve szervezték? Mennyire volt kívülről irányított, netán „megrendelt”? És „Cui prodest? – Kinek az érdeke?”, tették fel a klasszikus kérdést, mint már két évezreddel korábban a régi rómaiak a bonyolult konfliktushelyzetek kapcsán.

A spontaneitás lényegét Pintér László – az „események” idején soproni, majd utánuk vancouveri erdőmérnök-hallgató – így fogalmazta meg „'56-os emlékeim” című, 2006-ban megjelent írásában: „Tűz

volt az, a nemzeti elkeseredésből kilobbant, öngyulladás által keletkezett tűz, mely szinte órák alatt átcsapott az ország gúzsba kötött városain, falvain.” (Erdészettörténeti Közlemények, LXXI. kötet, 74. oldal.)

A drámai történelmi esemény főszeplője a Szovjetunió volt; ez a moszkvai nagyfejedelemségből kifejlődött bizantinikus jellegű birodalom, amelyre létrejött óta a szakadatlan expanzió, a változó intenzitású, türelmes, de feltartóztathatatlan terjeszkedés volt jellemző, amely nemcsak testvéreit falta fel: a novgorodi és a kijevi nagyfejedelemséget, hanem az Aranyhorda földjét, az egész Kelet-Európát, Szibériát és Közép-Ázsiát, a távol-keleti partvidéket Kamcsatkától-Szahalinostól, Moldáviát és a kaukázusi népeket, a Baltikumot és Karéliát. Mit számított ebben az irtózatossá dimenzióban az ujjhegnél is kisebb Magyarország?

A tervek készen voltak

Ma már ismert, hogy a szovjet fegyveres intervenció terveit a Székesfehérváron 1955-ben felállított különleges hadtest parancs-noksága P. Ny. Lascsenko altábornagy irányítása alatt már 1956 júniusában kidolgozta, s a terv a „Volna” (Hullám) fedőnevet kapta. Végrehajtását pedig a „Kompasz” (Iránytű) jelszó kiadását követően kellett megkezdeni.

De mi szükség volt bármiféle katonai intervencióra, amikor a Szovjetunió egyébként is megszállva tartotta az országot, s minden jelentősebb magyar városban erős szovjet helyőrség állomásozott főleg páncélos alakulatokkal és gépesített

gyalogsággal feltöltve. A szükséges katonai repülőterek is üzemben álltak. S mindez jogszerűen, az 1955-ös Varsói Szerződés alapján.

Az izgalom is 1956 nyarán fokozódott a közéletben; a viták a Petőfi Körben, az írószövetségben, az egyetemeken, felső szintű szovjet politikusok jövése-menése, Rákosi Mátyás kivonása (kimentése?) a Szovjetunióba, az MDP KV „szánombánom-megjavulunk” ülése júliusban; stb. Majd pedig a Gerő Ernő-Hegedűs András-Piros László vonal újabb bekeményítése.

Az események menete és végeredménye ismert. A forradalom halva született, mert a két sorsdöntő nagyhatalom: az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió közül egyiknek sem állt érdekében a Kelet-Európában pillanatnyilag fennálló status quo megbontása; a Szovjetunió szabad kezét élvezte az érdekszféráján belüli intézkedésekhez. Lengyelországban volt egy okos Gomulka elvtárs, aki elsimította a meleg helyzetet. Magyarországon nem volt. Talán nem is kellett. Zsukov marsall páncélos hadosztályai számára pedig nem jelentett gondot a technikai részletek lerendezése.

Persze, amint tudjuk, a nemzetközi politikában még volt egy-két utólagos ejnybe-bejnye „a magyar ügygel” kapcsolatban. Mindazonáltal Petőfi Sándor ismét papírra vethette volna keserűen dacos sorait:

„Magára hagyták, egy magára/ A gyáva népek a magyart/ Lánccsörg minden kézen, csupán a/ Magyar kezében cseng a kard.” – (Európa csendes, újra csendes, 1849)

Néhány irodalom

Nem lenne sem helyes, sem lehetséges, hogy évfordulós megemlékezés címen az események dzsungelébe hatoljak. Már csak azért sem, mert tapasztalat szerint a forradalom nem csak történelmi mérföldkő, hanem sokak számára még mindig élő, sajgó emlék a jelenben; társadalmilag még mindig megosztó tényező, bár az idő múlása ezen a téren is elvégzi a maga munkáját.

Ezért a forradalomról általánosan megemlékező írásom végén a rendelkezésre álló sok-sok történelmi írásmű közül három, kevésbé közkézen forgót ajánlok az eddig írtak mellé.

Az egyik Jobbágyi Gábor professzor „Provokáció? Az 1956-os forradalom kezdetéről és a Kossuth téri tömeggyilkosságról” című könyvecskét (Budapest, 2012, – Kairosz Kiadó). Ennek egyik érdekessé-

ge, hogy egy korabeli FM-es erdőmérnök visszaemlékezését is tartalmazza.

A másik mű dr. Vasas Joachim c. egyetemi tanár, kandidátus „A tények erejével Nagy Imréről és az 1950-es évekről” című munkája (2012, a szerző kiadása). Döbbenetes adatokat közöl Nagy Imre miniszterelnök és a szovjet KGB kapcsolatáról.

A harmadik könyv Gál Éva et al., szerk.: A „Jelcin-dosszié”. Azokat a volt szovjet – jelenleg FÁK – levéltári dokumentumokat tartalmazza, amelyeket Borisz Jelcin FÁK-elnök adott át 1956-ról 1992-ben dr. Göncz Árpád köztársasági elnökünknek. Jól szerkesztett csoportosításban, jegyzetekkel, irodalomjegyzékkel, mutatókkal stb. ellátva jelent meg.

A forradalom az erdőszet területén

Azzal kapcsolatban, hogy mi történt a szakma területén 1956-ban és a következő hetekben-hónapokban, hasonló megállapítás tehető, mint az országos helyzetképpel kapcsolatban. A jelenlegi publikációs keretek között inkább csak irodalmi hivatkozásokkal tudom érzékeltetni, hogy mi az, amit tudunk és mit nem.

A leginkább talán a soproni események a legismertebbek.

A hallgatók jelentős részének és ugyancsak több októnak kollektív elme- nekülése az országból 1956 novemberében és zömük Kanadában történt befogadása, letelepedése.

Ennek bő irodalma van. Ebben a tekintetben alapmű Roller Kálmán professzor, majd Vancouverben a Sopron Division dékánja két könyve: „The Sopron chronicle. Sopron 1956.” (Vancouver, 1986) Valamint: „... Mi is voltunk egyszer az Akadémián. Soprontól Vancouverig, 1956-2000. (Budapest, 2001)

„Az Országos Erdészeti Egyesület Erdészettörténeti Szakosztályának Közleményei” című sorozatban dr. Oroszi Sándor DSc szerkesztésében több kötet is megjelent ebben a témakörben 1996–2006 között. (XXIX., XXXVII., XLIV., XLIX., LXXI. sz. kötet.) Ugyancsak megemlíten- dő ifj. Sarkadi Sándor központi könyvtári főigazgató (NymE) „A soproni MEFESz az 1956-os forradalomban” című könyve (2006) és dr. Illyés Benjámin erdőmérnök, ny. tud. osztályvezető „Soproni diákok voltunk ...” című műve (2006).

Nagyobb terjedelmű írásművek közül a 2015-ben elhunyt Mészáros Gyula erdőmérnök, ny. üzemtervezési irodavezető könyvéről tudunk: „Forradalom és sza-

badágharc Veszprémben, 1956. (Veszprém, 2001, Művészetek Háza kiad.). Ez a mű azonban – amint a címe is mutatja – nem szorítkozott az erdőszetre, hanem általában a Veszprém megyében történt forradalmi eseményeket igyekezett kötetbe gyűjteni. Mészáros talán egyedüli erdőszeként tagja volt a Politikai Foglyok Országos Szövetsége (POFOSz) elnökségének, aki már otthonosan mozgott az Állambiztonsági Szervezetek Történelmi Levéltárában. Még sok titkot, információt vihetett magával a sírba, amelyeket már súlyosra fordult egészségi állapota nem engedett papírra vetni. De nem többet, mint amennyit még rejt a Nemzeti Levéltár, a Politikatörténeti Intézet, a többször nevet változtatott '56-os Intézet archívuma, a megyei levéltárak, vállalati és intézményi irattárak stb., no meg az emberi emlékezet.

Tudnék még neveket említeni a bari- kád mindkét oldaláról, de nem tartanám szerencsésnek, tekintettel a még élők, valamint a családtagok, barátok stb. esetleges érzékenységre, s talán a személyi- ségi jogokra is.

Nehéz volt a folytatás is

A harci zaj elültével a történet távol- ról sem ért véget. 1956 novemberében a Népköztársaság Elnöki Tanácsa 25. sz. törvényerejű rendeletével létre hozta a munkástanácsokat; a 2/1956./XI.16/ sz. kormányrendelet pedig azok működéséről szól. Az Országos Erdészeti Főigazgatóság az „Erdészeti Értesítő”-ben egy tájékoztatót fűzött mindehhez, amelyben kötelezően előírta az erdőgazdaságok, faipari vállalatok stb. számára a munkásta- nács megalakítását.

Egykor kollégáink közül sokan örül- tek és büszkéek is voltak rá, hogy tagjai le- hettek a vállalati munkástanácsnak, mert megválasztásukat dolgozótársaik bizal- maként értékelték.

Aligha gondolták, hogy nemsokára életük komoly teherterele lesz ez a tény, nagy fekete hibapont újonnan felfektetett káderlapjuk erre a célra rendszeresített ro- vatában. Ott maradt szakmai pályafutásuk végéig, nem éppen előnyös tényezőként szolgálati előmenetelük elbírálása szem- pontjából.

Kisebbségi publicitást kapott – az „Erdészeti Értesítő”-ben nem is jelent meg – az 1956. évi 31. számú törvényerejű rende- let a közbiztonsági őrizetbe helyezésről, magyarul: az internálásról. A Legfelsőbb

Bíróság polgári kollégiumának 452.sz. ál- lásfoglalása (Erd. Ért. 1957. május 21. sz., 111. oldal) pedig a munkáltatóra bízta, hogy az internálásból szabadult személyt visszafogadja-e személyi állományába vagy megszünteti munkaviszonyát.

Egyedül a kecskeméti erdőgazdaság igazgatójáról, Csontos Gyuláról hírtelt – és ezt Madas András is megemlíti memo- árjának II./165. oldalán –, hogy szárnyai alá gyűjtött több 56-os meghurcoltat, pe- dig ő az erdőmérnöki oklevelét a harkovi mezőgazdasági főiskolán szerezte meg.

Kutatni kell(ene)!

Történelmi tapasztalat, hogy az erdő olyan kényes jószág, amely érzékenyen viszonyul a társadalomban jelentkező ra- dikális változásokra. A forradalom alatt, illetve az azt követő hetekben átme- netileg labilissá vált közbiztonsági hely- zetben megnövekedett az erdei falopások és a vadorzások száma. A szakszemélyzet azonban kényes helyzetben volt az exta- tikus közéleti atmoszférában, és nem sok mindent tudott tenni, azt is csak óvatosan. Kemény konfliktushelyzetek még így is adódtak.

Nincs tudomásom arról, hogy akár csak viszonylag is teljes körű, országos felmérés készült volna arról, hány közvet- len vagy közvetett kárvallozta volt a szak- mában a forradalmi eseményeknek. Hány fegyelmi eljárás indult, lefokozás, el- bocsátás, megveretés, internálás, bírói íté- let stb. A soproniak mellett még hányan hagyták el az országot, „disszidáltak”?

Volna tehát mit felkutatni, számba venni, feldolgozni az erdőszet és a kap- csolódo területek vonatkozásában is. Tapasztalat szerint a kerek számú évfor- dulók általában előbbre szokták vinni az efféle ügyeket. (A rákoskeresztúri új köz- temető 301-es parcellájának, a kivégzet- tek, 1956-osok emlékhelyének rendbeté- teléből az erdőszet kivette a részét.)

Talán az OEE Erdészettörténeti Szak- osztálya írhatna ki ezzel kapcsolatos pá- lyázati felhívásokat (pl. „Az én '56-om” stb. címmel). A kortárs tanúk idős em- berek, s fogyatkoznak. Sokan lélekben – olykor testben is – egy életre sebzetten, múltjukról keserű szájjal mélyen hall- gatva szálltak sírjukba.

Ismét a régi rómaiakra utalva: édes és dicsó dolog-e a hazáért szenvedni!? Érde- mes-e még tépdetni a lassan hegedő sebe- ket, avagy hagyjuk a csudába az egészet?

Király Pál

150 éves az Országos Erdészeti Egyesület

Az egyesület Székelyföldön tartotta a 147. jubileumi rendezvényeit

Évekkel ezelőtt, dr. Pethő József elnöksége idején vetődött föl, hogy a határon túli területekre, egykori egyesületi közgyűlési színhelyekre kellene el-, visszavinni a vándorgyűléseket. Az első kísérleti út Kárpátaljára vezetett, ahol a Fekete-Tisza forrása fölötti emlékhelynél tette tiszteletét két autóbussznyi egyesületi tag. A következő „óriásvállalkozás” pedig az Ipoly Erdő selmeci vándorgyűlése volt. Immár pedig túl vagyunk 2016. évi erdélyi jubileumi vándorgyűlésen. Köszönet az OEE Elnökségének, a szervezőknek!

ink: Áder János, a Magyar Köztársaság Elnöke, Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter, Bitay Márton államtitkár, Ugron Ákos államtitkár-helyettes volt jelen. A társszervezeteket Győrffy Balázs, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara elnöke, Luzsi József, a MEGOSZ elnöke, Tolnay Lajos, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület elnöke képviselte. A helyieket többek között Tamás Sándor, Kovászna Megye Tanácsának elnöke, Kelemen Hunor, a Romániai Magyar Demokrata

de Európa legrégebbi civil szervezetére – mondta az elnök.

Tamás Sándor elnök történelmi visszapillantással kezdte köszöntőjét. 1804-ben székely elődeink az Erdélyi Főkormányzéknek írt levelüket így kezdték: „Nekünk csupáncsak fában van minden élő okunk” Ez a megállapítás ma is nagyon időszerű – folytatta. – Hiszen Székelyföld jövőjének egyik biztosítója a magán-erdőtulajdon megszilárdítása, az erdők szakszerű kezelése, ésszerű hasznosítása.

Elmondta, azt szeretnék, hogy a háromszéki Kálnok szakmai zárórendezvényé válják. A terveik között szerepel egy Bedő

A 147. Vándorgyűlés megnyitója a sepsikőröspataki sportszarnokban

Az ezerfős vendégsereget Tusnádfürdőn és környékén szállásolták el, és ott zajlott a nyitó és záró ünnepség is. A második napon, június 23-án Sepsikőröspatakon volt az ünnepi közgyűlés. Az alkalomra szépen fölépített színpadképen Bedő Albert nagyméretű fotóját láthattuk, egy selmeci látképbe illesztve. Alatta a Bedő-idézet: „Szeressük hazánkat, nemzetünket és szakunkat hűséggel, egyetértéssel és összetartással”.

A vándorgyűlésen a legmagasabb szinten képviselték hazánkat vezető-

Szövetség elnöke, Melles Előd, a romániai Magánerdő Gazdálkodók Országos Szövetségének alelnöke, Kisgyörgy Sándor, Sepsikőröspatak polgármestere, Albert Tibor, Tusnádfürdő polgármestere, Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke, Bálint Benczédi Ferenc unitárius püspök képviselte.

Zambó Péter elnök nyitotta meg a közgyűlést. Kiemelte, történelmi esemény résztvevői vagyunk, mert 118 év után visszatért az egyesület vándorgyűlése Erdélybe. Legyünk büszkék a világ egyik,

Albert emlékház fölépítése, amelynek alapjait már lerakták.

Áder János köztársasági elnök Bedő-idézetrel kezdte beszédét: Az összetartás által a kis dolgok is nagygyá lesznek.

Mivel 150 évvel ezelőtt még nem volt magyar nyelvű képzés, ezért az új egyesület fő feladatai között szerepelt, hogy megteremtsek az erdészeti tudományok magyar nyelven való művelésének feltételeit – emlékeztetett.

Kiemelte, az Erdészeti Lapok már az 1870-es években figyelemztetett a klíma

A 147. Vándorgyűlés díszvendégei a sepsikőröspataki sportcsarnokban

Zambó Péter, az OEE elnöke köszöntője

szabálytalanságaira. Az erdész szakma már akkor felhívta a figyelmet arra, hogy a növénytakaró és az éghajlat között szoros kölcsönhatás áll fenn.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes első helyen azt a nemzetpolitikai szempontot említette, amely a szakmák és csoportok Kárpát-medencei szerveződésére hív föl. Nem hagyhatjuk, hogy az államhatárok szétszakítsák a különböző szervezeteket – fogalmazott. Utalt a világban jelen lévő két szélsőséges álláspontra, a

Áder János köztársasági elnök

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes

Tamás Sándor, Kovászna megyei tanácselnök

mindent iparosítani akaró kapitalizmusra és a sötétzöldek elzárkózására.

Fazekas Sándor miniszter Bedő Albert hasonlatával az OEE-t életerős tölgyhöz hasonlította, amely mára terebélyes fává nőtte ki magát.

Hangsúlyozta, hogy Trianon után csaknem száz évvel is összetartunk, és Erdély bércei között is itthon vagyunk. Kiemelte, hogy az egyesület őrizte a hagyományokat, ugyanakkor megfelelt a társadalom és a gazdaság változó kihívásainak. Elmondta, hogy elengedhetetlen

az erdőből fenntartható módon kitermelhető faanyag hasznosítása.

Az ünnepi megemlékezések után az OEE kitüntetésekre került sor, melyeket Áder János, Semjén Zsolt, Fazekas Sándor és Zambó Péter adott át.

Ünnepségek Kálnokon

Bedő Albert szülőfalujában Kisgyörgy Sándor polgármester köszöntötte az ünnepelőket, emlékeztetett a település történelmi múltjára, és köszönetet mondott a megtiszteltetésnek, hogy ily magas rangú politikusok tisztelték meg Kálnokot.

Györffy Balázs, a NAK elnöke utalt az OEE-vel meglévő stratégiai szövetségre, majd Dávid Ferenc kálnoki közbirtokossági elnökkel megkoszorúzták Bedő Albert szobrát.

Az ünnepség sorozat következő állomása az unitárius temető volt, ahol a helyi közösség nevében Szabó Adél Júlia tiszteletes asszony és Bálint Benczédi Ferenc unitárius püspök köszöntötték az ünnepelőket. Bedő Albert az erdőben rejlő gazdagságot nem kihasználni akarta, hanem felhasználni nemzetünk erősítésére – figyelmeztetett a püspök.

Zambó Péter ünnepi emlékezésében fölidézte Bedő Albert pályáját, mind a szakmában, mind az egyháza és szülőföldje érdekében szerzett érdemeit. A jövő feladatairól szólva elmondta, hogy szorosra kell fűznünk a környező országok szakembereivel a kapcsolatot. Első lépésként meghívjuk a Visegrádi Négyek erdészeti egyesületének

Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter

A 2016. évi kitüntettek:

Örökös Tagsági Díszoklevelet kapott:

Barátossy Gábor erdőmérnök

Bedő Albert Emlékérmét kapott:

Kissné Szabó Gabriella

erdőmérnök,

Koczka Zoltán erdőmérnök,

dr. Sárvári János erdőmérnök

Kaán Károly Emlékérmét kapott:

Dr. Illyés Benjamin erdőmérnök,

Nagy László erdőmérnök,

erdőmérnök,

Orbók Ilona erdőmérnök

Decrett József Emlékérmét kapott:

Berecki Tibor erdésztechnikus,

Máriás Ferenc erdésztechnikus,

Varga László erdésztechnikus

Ünnepség Kálnokon, Bedő Albert szobránál

Áder János megkoszorúzta Bedő Albert sírját

Erdőmérnök-hallgató szöveget ver az emlékfába

Emléktábla leleplezése a Sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium udvarában

Szakács Sándor, az OEE Erdélyi HCS elnöke (j) és Tamás Sándor fõlszalagozza vándorzászlót

képviselőit. Hangsúlyozta, hogy tovább folytatjuk az erőfeszítéseket az idősotthon megalapítására, és a régi székházunk visszaszerzéséért.

Ezt követően emléktáblát lepleztek le és megkoszorúzták Bedő Albert sírját.

Este Tusnádfürdön került sor az ünnepi vacsorára, amely előtt átadták az év erdésze verseny díjait.

Másnap, június 24-ikén az egyesülettel egyidős sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium udvari falán emléktáblát avatott Bitay Márton Örs államtitkár, mely a 118 évvel ezelőtt ugyanitt tartott közgyűlésre emlékeztet. Ugyanekkor nyitották meg a Székely Vadászati Múzeumban a Bedő Albert kiállítást.

A vándorgyűlés terepi programjai eközben Erdély-szerte zajlottak, 11 kiránduláson vettek részt az érdeklődők.

Este Tusnádfürdön zárult a háromnapos erdélyi vándorgyűlés, és ez alkalommal adta át a vándorzászlót Szakács Sándor, az Erdélyi Helyi Csoport elnöke és Tamás Sándor kovásznai elnök a 217. évi rendező Kaszó Zrt. vezérigazgatójának, Galamb Gábornak. (zé)

Könyvekről – röviden

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy nemzetgazdasági viszonylatban szakmánk bármennyire is kicsinek tűnik, szakmai könyvkiadásunk bűvópatakocskája mégis kitartóan csordogál, s rendszeresen produkál érdekes és értékes új szellemi termékeket.

Híradónk terjedelme és időszakos megjelenése, sajnos, nem teszi lehetővé, hogy a szakmát, tagtársainkat érintő új könyvek ismertetésével olyan terjedelemben foglalkozzunk, megjelenésükre pedig olyan gyorsan reagáljunk, mint ahogyan szeretnénk. Így azután elég tekintélyes elmaradásunk halmozódott fel a recenziókat illetően.

Ezért a következőkben a megjelenés időbeli sorrendjére való tekintet nélkül és csak néhány szóval jellemezve, figyelemfelhívó céllal említünk meg néhány művet az utóbbi idők terméséből.

Szarvasnyomon Magyarországon (Szerkesztő: dr. Zoltán Attila.) Alcíme: Híres vadászok — jeles magyar gímszarvasróféák, 1700–2015. Az álló, A4 formátumú, 480 oldal terjedelmű könyvet csak felsőfokú jelzőkkel lehet jellemezni: gyönyörű, érdekfeszítő, roppant mennyiségű információt tartalmazó, kitünően szerkesztett stb. Mindezt egy kifejezésben így lehet összefoglalni: lenyűgöző. Ráadásul kétnyelvű, magyar és angol. Aki hozzá tud jutni, ne szalassza el, inkább gyűjtsön rá. Ajándéktárgynak is pompás, szakmán kívülieknek is, a szép könyveket kedvelőknek különösen. Kiadója a Nimród Vadászújság.

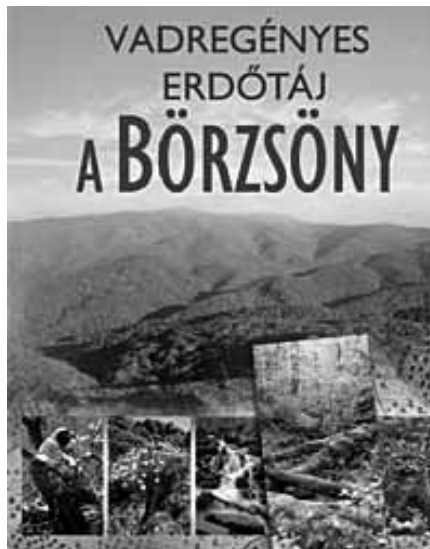
A Börzsöny (Szerkesztők: Bartha Dénes – Nagy László – Oroszi Sándor, alcíme: Vadregényes erdőtáj) Grandiózus, 600 oldalas mű ez is. Iskolapéldája annak, hogy miként lehet, sőt kell egy természetes erdészeti tájegység sokoldalú adottságait monografikusan feldolgozni. Tudjuk, hogy nem ez az egyedüli könyv már ebben a műfajban. Mindazonáltal azt kívánjuk, hogy bár mindegyik erdőgazdasági tájunkról állna rendelkezésünkre legalább hasonló munka. Megjelentette az Ipoly Erdő Zrt.

Börzsönyvidék, 4. és 5. kötet. A könyvsorozatot 1993-ban indította útjára a szobi Börzsöny Múzeum és a köré szerveződött B.M. Baráti Köre; szakemberek, lelkes társadalmi aktivisták és szponzorok. A sorozat szerkesztői: Hala József, Mándli Gyula és Fésűs József, úgyis, mint kiadó.

A 4. kötet Koczuba József szerzői munkája. A Börzsöny vadon termő gom-

báit ismerteti, amelyekben a hegység különösen gazdag.

Az 5. kötet a „Börzsöny erdői és vízei” címet viseli és 13 szerző változatos témájú, de mindig börzsönyi kapcsolódású dolgozatát tartalmazza, számos ábrával és bőséges irodalomjegyzékekkel.

Bedő Albert (Szerkesztő: Andrési Pál) A legnagyobb magyar erdész kultuszának legaktívabb hazai gócpontja a nevét 1962 óta viselő ásothalmi szakiskolánk, amely a közelmúltban gyors egymásutánban két monográfiával is meglepte a szakközönséget. Mindkettő igényes kivitelű, de a második frissített és bővített tartalmú. A fennállásának 150 éves jubileumát ünneplő Országos Erdészeti Egyesület erdélyi vándorgyűlésének résztvevői az utóbbit kapták meg maradandó emlékül.

A debreceni erdészeti technikum és diákjainak története. (Szerző: Puszkás Pál.) Egy várva várt könyv, egy régi, 1950–1955 között működött, kiváló, de már-már feledésbe merülő iskoláról. Le a kalappal a szerző előtt, aki nem csak összegyűjtötte az irdatlan mennyiségű adatot, fényképet, majd megírta a történetét 392 oldal terjedelemben, hanem magánkiadásaként meg is jelentette. Ezen az iskolán túlmenően számos új adatot közöl az erdészeti szakoktatás más területeiről is.

Meg nem jelenések könyve (Szerzője Aponymus, ami Apatóczy István okl. erdésztechnikus, ny. erdészeti műszaki vezető írói álneve). Már 4 művét ismertettük Híradónkban. A mostani 88 oldalas kis kötet, amint a címe is mutatja, még nem publikált írásaiból közöl bő három

tucatnyit. Többségük Apatóczyra jellemző ironikus, olykor már szatirikus, sőt szarkasztikus stílusban írva. Ennek során kedveli a szójátékokat, a hangzó-, illetve betűtranszformációkkal elért hatásokat. Ezt mutatja a kötetcské címe is, ami Szent János apostol evangéliumából a Jelenések Könyvének ellentéte. Változatos tartalmú, szórakoztató olvasmány, több írásban történelmi mélységeket érintve, valamint szakmai tanulságokat is. (A szerző saját kiadása.)

Vadászparadicsom a Vértesben (Szerző: Merán Fülöp). Ez immár többedik kötete a szerzőnek. S a korábbiakhoz hasonlóan ez is arról szól, amit a címe is jelez: a mélyen tisztelt vadról és a vadászatról, és szeretett Vérteséről. Valójában egy érdekfeszítő történelmi korrajz a rettenetes és csodálatos XX. század közepéről. Lebilincselő olvasmány remek stílusban megírva, dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes előszavával, sok fotódokumentummal, a táblakötés külső címlapján dr. Kun Edit szép olajfestményével. (Kiadója: a Vérteserdő Zrt.)

Barangolások a királyok erdeiben – a székesfehérvári központtal működő Az Erdőért Egyesület adta ki ezt a praktikus méretű, csinos kis kiránduló-zsebkönyvet a Közép-dunántúli Turisztikai Régió azon 30 erdőjéről, illetve a bennük levő különböző objektumokról, amelyek felkeresését az egyesületet alkotó hat állami erdészeti zrt. a természetjárók figyelmébe ajánl. A színes fotókkal szemléletessé tett két-két oldalas objektumismertetők mindegyikéhez jól feliratozott térképkivonat is tartozik. Ezen túlmenően pedig a hátsó belső borítóoldalán tasakban található térkép jó áttekintést ad a részletek fölött. A kiadvány kitűnő minta lehet más erdőgazdálkodók számára is.

Források és tavak a Pilis erdeiben. Ez nem könyv, hanem egy színes, praktikus méretre hajtogatott térkép a címbe foglalt tartalmat szemléltetve. Kálmán Miklós, a Pilisi Parkerdő Zrt. osztályvezetője készítette és a vállalat adta ki. 143 vízelőhelyet tüntet fel szakszerű csoportosításban: forrás, kút, kistó, víztározó, törendszér. Azért is említjük meg, mert a víz az emberiség egyik legnagyobb globális problémájává vált, és a vízgazdálkodásból fokozódó szerep hárul az erdőgazdálkodásra és, főleg a lehullott csapadékvíz visszatartásában. Jó lenne, ha minden erdőgazdasági tájról készülné hasonló térkép.

Szép famíves szerszámok (szerzők: Szemerey Tamás – Recske Endre).

Nagyobb, szép színes képes album ugyancsak nagyon szép, régi asztalos, ács, bognár és kádár szerszámokról, mindegyik képes táblához tömör magyarázó szöveg-gel. A kötetet szerszámtörténeti fejezet vezeti be. A 2008-ban megalakult Magyar Famíves Céh Egyesület adta ki. Tanulsága: a kincsek gyakran a lábunk előtt hevernek. Ne kerüljenek a lomtalanító konténerbe — inkább gyűjtsük össze őket.

Emlékezés (szerkesztő: V. Tóth Alajos). Az 1921-ben vívott nyugat-magyarországi felkelőharcok és a soproni népszavazás történetére való visszaemlékezés harmadik, immár digitalizált változata a 96

oldalas kötet. Kiadója a Nyugat-magyarországi Egyetemen működő Selmeci Társaság. Kereskedelmi forgalomba nem került.

Tóth Gyula Emlékei írásban és képekben. Az A4 formátumú, 140 oldal terjedelmű, számos régi fotódokumentummal illusztrált kötetet 1956-ban Sopronból még főiskolai hallgatóként emigrált, Vancouverben végzett, s ma is Kanadában élő Tóth Géza Gusztáv erdőmérnök állította össze atyjáról, Tóth Gyuláról (1907–1979). Akit a II. világháború utáni nemzedék inkább Egerben működő műszaki szakembernek ismert meg. Valóban erős műszaki alapképzettséggel rendelkezett az erdésze-

ti mellett. Kevesebben tudták róla, hogy szakmai pályafutása Gödöllőn, udvari vadászként indult. Az 1920-ban létrehozott Udvari Vadászszolgálat a gyakran ott tartózkodó államfőt volt hivatva kiszolgálni a vadászat dolgában. Azt pedig még kevesebben tudták, hogy élményeit-émlékeit, kitűnő, élvezetes, olvasmányos írásokban meg is örökítette. A kötet anyagának zömét ezek az írások alkotják, fia által eszközölt néhány oldalnyi kiegészítéssel. Korlátozott példányszámban készült, mintegy kézirattal jelleggel, könyvtári forgalomban nem elérhető.

Király Pál

Erdészek az első világháborúban (1914–1918)

Az elmúlt évben a magyar kormány, számos egyesület és intézmény emlékezett meg az első világháborúval kapcsolatosan. Hosszú és alapos előkészítő munka után a Honvédelmi Minisztérium Társadalmi Kapcsolatok és Háborús Kegyeleti Főosztálya a háború kitörésének 100 éves évfordulója alkalmából, 2014. július 28-án indított egy műsort a Kossuth Rádióban a leghallgatottabb időpontokban, amikor több százezren hallgatják a rádiót az országban és szerte a Kárpát-medencében. A műsorban katonai induló kíséretében, minden nap háromszor – reggel, délben, és délután – elmondják, katonahőseink hogyan küzdöttek a Nagy Háborúban. Minden nap más katona hőstettét mutatják be.

A Magyar Királyság a Kárpát-medence és Horvátország területéről 3,4 millió katonát szerelt fel a háború négy éve alatt! Ezen tömegből az említett rádióműsorban – Soprontól Marosvásárhelyig, Szabadkától Liptószentmiklósig, mintegy 1500 katona történetét tartották érdemesnek arra, hogy valamelyik hőstettét a műsorban bemutassák. Az egyes történetek napra 100 évvel később – napjainkban – hangzanak el, egészen a háború befejezésének 100. évfordulójáig.

A történetek www.hungarianarmedforces.com/naptar/, vagy www.katonahoseink.hu honlapokon érhetők el. Ahol baloldalt abc sorrendben, minden napra a megfelelő dátumokkal megtalálhatóak ezek a nevek és történetek, többnyire fényképpel együtt. Tanulságos a baloldalon lévő névsor és a hozzátartozó történet olvasgatása, mert már rokonra, ismerősre is rátaláltak néhányan. Ilyen például dr. Vig Péter erdőmérnök – aki a Róth Gyula erdészeti szakközépiskola egykori tanára volt – nagyapja Vig

Péter, aki ugyan nem erdész ember volt, de a „Montellói csatában” mint géppuskás Arany Vitézségi Érmet kapott egyik hőstettéért.

A négy évig tartó háborúban több száz erdész és erdőmérnök is részt vett a különböző hadszíntereken zajlott harcokban, akik közül számosan az életüket áldozták.

Talán nem véletlen, hogy a kiválasztott mintegy 1500 fő katona között három erdész is található. Egyikük hősi halált halt.

Ojtozi emlékmű a Soproni Parkerdőben

Ketten túléltek a háborút. Életüket egymástól távol, függetlenül éltek, de egy évben születtek, 1896-ban. A háború mindkettőjük erdészeti tanulmányait félbeszakította. Ugyanazokon a frontokon harcoltak, az elejétől a végéig, miközben megsebesültek. Megszerezték az elérhető legmagasabb kitüntetések. Mindketten részt vettek a nyugat-magyarországi eseményekben. Mindezekért néhány évvel később mindketten megkapták a kor egyik legnagyobb kitüntetését. Még feleségeik is – akik életük végéig hű társaik voltak – egy időben születtek. Tanulmányaikat a később elszakított területekről 1919-ben Magyarországra menekült iskoláikban fejezték be, ahol a század első felében a legismertebb diákjaikként tartották szá-

mon őket. Szakmai, erdészeti, valamint erdészeti egyesületi tevékenységük következményeként nagy elismerésre és megbecsülésre tettek szert.

Az elmúlt 100 évben többször változott az ő és generációjuk megítélése, de egy biztos, hogy példamutató életüknek máig élő hatása van.

Ma mindkét fent említett iskola jogutódja Sopronban működik. Így az ott működő iskolák mellett a város is büszke lehet arra, hogy a két, neves és híres soproni intézmény, ezen diákjai által tovább gazdagodott az amúgy is jelentős történelmük.

A nevezettek:

Krausz Aladár – az egykori selmecbányai Erdészeti Akadémia diákja, aki 1916. május 1-jén hősi halált halt az első világháborúban. Története ifj. Sarkady Sándortól származik. Hőstettének története 2016. május 1-jén volt hallható.

Boross György – szintén a selmecbányai Erdészeti Akadémia diákja, később erdőmérnök, majd az Országos Erdészeti Egyesület Szeniorok Tanácsának Díszelnöke. Hőstettének története 2018. szeptember 17-én lesz hallható.

Szekeres Károly: az egykori Temesvár-Vadászerdő erdészeti szakiskola diákja, később uradalmi pagonyerdész, majd 1940–1945-ig a (M.E.V.M.E.), az „Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének Elnöke.” Hőstettének története 2018. július 21-én lesz hallható.

Szekeres Károly életének rövidített életrajza – két részletben – 2016. február 19. és 20-tól – felkerült a HM „Csillagos ég, merre vagy magyar hazám – I. világháború oldala” című facebook oldalára is.

Inokai Balázs erdőmérnök

Családbarát munkahely lett a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt.

2016. július 20. – „Az elégedett és egészséges dolgozó a legjobb dolgozó” szlogenünk szerint, fontos hogy a munkatársak jól érezzék magukat a munkahelyükön. A KAEG Zrt.-nél a munkahelyi vezetők hosszú ideje figyelnek arra, hogy a családos dolgozók a magánéletükben felmerülő problémáik kezeléséhez is, a munkáltató lehetőségeihez képest maximális segítséget megkapják.

A stabil rendszer biztosítása, a vezetők családbarát szemléletén túl a működő szakszervezet, és üzemi tanács is. Mondta el Orbán Tibor a vezérigazgató, abból az alkalomból, hogy a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt. elnyerte az Emberi Erőforrások Minisztériuma által hatodik alkalommal meghirdetett Családbarát munkahely 2016. pályázat elismerő címet, mellyel a hazai családbarát vállalati kultúra erősítését segíti elő a kiíró és egyben hozzájárul ahhoz, hogy a dolgozók barátságosabb környezetben élhessenek és dolgozhassanak.

Egyszerűbb lesz a kafeteriában a lakástámogatás folyósítása (MTI)

Budapest, 2016. augusztus 1. – A kafeteria-rendszeren keresztül augusztus 1-től a munkáltatók egyszerűbben támogatják dolgozóik lakásvásárlását, lakáshitel-törlesztését, mivel annak szabályozása egységesen a személyi jövedelemadó (szja) törvénybe került – mondta Fata László kafeteriaszakértő az M1 aktuális csatorna reggeli hírfolyamában.

A szakértő közölte: az eddigi „sok munkát igénylő helyzet” változik meg azzal, hogy egyetlen jogszabály szabályozza a támogatás lehetőségét.

A munkáltató a lakás értékének 30 százalékát, maximum 5 millió forintot adhat ilyen támogatásként adómentesen. Mivel ez egy jelentős összeg, és a törvényalkotó szeretné, ha ezt célirányosan használnák fel érthető, hogy szigorú szabályokat fogalmaztak meg – mondta a szakértő.

Így többek között vizsgálni kell a lakás méretét; a lakásban lakók számát; hogy az adott cég dolgozója a lakásban tulajdonos vagy például haszonélvező; a lakásban laknak-e az igénylők. Ha összeállnak az adómentes támogatás feltételei, akkor a munkáltató folyósíthatja a hitelintézetten keresztül a támogatási összeget. Ez történhet egyszerre vagy hozzájárulással a hiteltörlesztéshez – tette hozzá.

VDSZ: vissza kell adni a munkavédelmi ellenőrzési jogot a szakszervezeteknek (MTI)

Budapest, 2016. szeptember 3. – Vissza kell adni a munkavédelmi ellenőrzési jogot a szakszervezeteknek a Magyar Vegyipari, Energiaipari és Rokon Szakmákban Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének (VDSZ) elnöke szerint.

Székely Tamás az MTI-nek azt mondta, hogy a munka törvénykönyve módosításakor elvett szakszervezeti ellenőrzési jogkört szeretnék betenni a jelenleg a kormánnyal és a munkaadókkal egyeztetés alatt álló Nemzeti Munkavédelmi Stratégiai Programba.

Nem „fegyvert” akarnak a munkáltatók ellen, a munkahelyi ellenőrzésekkel a szakszervezetnek nem lenne hatósági jogköre – ismertette. Ezzel csak szeretnék felhívni a munkaadó figyelmét helyi szinten a kockázatos folyamatokra, helyszínekre, és elérni, hogy probléma esetén változtasson a gyakorlatán – fejtette ki.

A VDSZ elnöke szerint a kormányzat az utóbbi időszakban leépítette a munkavédelmi ellenőrzéseket. A nemzetközi ajánlások szerint tízezer munkavállalóra kellene jutnia egy ellenőrnek, ezzel szemben Magyarországon, ahol több mint négy millióan dolgoznak, száznál kevesebb az ellenőr – hívta fel a figyelmet.

Az év első hat hónapjában nőtt a munkahelyi balesetek és a halálos munkahelyi balesetek száma is tavalyhoz képest – ismertette a statisztikát a VDSZ elnöke.

Méltányos munkakörülményeket sürget a megváltozott munkaképességűeknek is a szakszervezet (MTI)

Budapest, 2016. szeptember 16. – Méltányos munkakörülményeket, tisztességes megélhetést biztosító bért sürget a megváltozott munkaképességűek számára is a Helyiipari és Városgazdasági Dolgozók Szakszervezete 2000 (HVDSZ 2000) – közölte a mintegy 6000 megváltozott munkaképességűt képviselő szakszervezet az MTI-vel.

A közlemény szerint a megváltozott munkaképességűek nem jutnak tisztességes megélhetést biztosító bérhez sem a védett szakszervezeteknél, sem a magánszektorban, sem pedig a gazdasági társaságoknál, ahol csak azért alkalmazzák őket, hogy ne kelljen befizetni a rehabilitációs hozzájárulást.

A szakszervezet szerint nem sok idő maradt a problémák megoldására, mivel például a szakemberek külföldre vándorlása már ezt a területet is fenyegeti, ráadásul a megváltozott munkaképességűeket foglalkoztató társaságoknál egyébként is magas a fluktuáció.

A szakszervezet kifogásolja azt is, hogy lényegében nem működik a Rehabilitációs Párbeszéd Bizottság, ezért hangsúlyozták, hogy érdemes lenne mielőbb összehívni a testületet az egyeztetések folytatása érdekében. Az ülésnek további aktualitást adna, hogy júliusban elkezdődött a megváltozott munkaképességűek közfoglalkoztatása, amelyről a kormány nem kérte ki a szakszervezet véleményét.

A HVDSZ 2000 szerint méltánytalan ezeket az embereket közmunkára ítélni, amely a szakszervezet szerint nem biztosítja valós rehabilitációjukat. Álláspontjuk szerint megengedhetetlen, hogy az alap közfoglalkoztatási bérnél is alacsonyabbat kapnak a megváltozott munkaképességűek, óránként 346 forintot, szemben a «normál» közfoglalkoztatásban dolgozók 455 forintos órabérével.

A HVDSZ szerint mielőbb változtatni kellene azon, hogy a megváltozott munkaképességűeket a létminimum szintjét egyébként sem elérő minimálbéren foglalkoztatják, általában csökkentett munkaidőben, bérn kívüli juttatások nélkül.

A férfiakéval azonos bért kér a nőknek az MSzSz (MTI)

Miskolc, 2016. szeptember 12. – Országos kampányt indít a nők és a férfiak közötti bérkülönbség felszámolásáért a Magyar Szakszervezeti Szövetség (MSzSz) – jelentette be Kordás László, az érdekvédelmi tömörülés elnöke Miskolcon, sajtótájékoztatón.

A szakszervezeti vezető elmondta: elfogadhatatlannak tartják, hogy a munkaadók kevesebbet fizetnek a munkáért azért, mert valaki nő.

Hercegh Mária, az MSzSz női tagozatának vezetője emlékeztetett arra, hogy az unió 2014-ben tett egy ajánlást a tagállamoknak a probléma kezelésére, azóta azonban nem történt semmi, «a férfiak uralta politika ezt még napirendre sem kívánja tűzni, ez elfogadhatatlan»!

Hozzátette: bár a kormány a családok támogatójaként szól, ennek ellenére a családfenntartó anyák kevesebb keresetből próbálnak helytállni.

Kordás László úgy fogalmazott: utcai kampányt indítottak, nem gyűjtenek aláírásokat, beszélgetnek az emberekkel, azon vannak, hogy történjék elmozdulás az azonos képzettségű nők és a férfiak bérkülönbségének felszámolásáért.

Leszögezte: azon vannak, hogy ezt az elfogadhatatlan megkülönböztetést felszámolják.

A MASZSZ egyeztet a parlamenti pártok és civil szervezetek képviselőivel (MTI)

Budapest, 2016. szeptember 23. – A Magyar Szakszervezeti Szövetség (MASZSZ) hivatalosan is újra rendszeresen egyeztet a parlamenti pártok vezetőivel és civil szervezetek képviselőivel – közölte a munkavállalói érdekképviselő pénteken az MTI-vel a szervezet elnökségi ülésén született döntést.

A tájékoztatás szerint a napokban kezdődő és rendszeresre tervezett megbeszélések első témája a kritikus munkaerőhiány lesz. A szövetség közölte: határoztak arról is, hogy a MASZSZ más konföderációkkal ellentétben nem foglal állást az október 2-i népszavazás ügyében, vagyis sem ellene, sem mellette nem kampányol.

A MEGOSZ országos találkozója

A magánerdősök találkozóját idén a környezeti nevelés jegyében rendezték. A Rimler Pál emlékérmes Sárvári János erdőmérnök kapta

A Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetsége 2016. október 1-jén, Somogyaszobon tartotta a 2016. évi Országos Találkozóját. Házigazda: a Mocz

és Társa Magánerdészeti Kft.

A rendezvény fővédnöke: Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter volt.

A gyermekek számára egész napos különprogram zajlott.

László Diána, a Mocz és Társa Magánerdészeti Kft. ügyvezető igazgatója megnyitóját követően Ugron Ákos Gábor, a Földművelésügyi Minisztérium helyettes államtitkára mondott köszöntőt, majd Jakab István a Magyar Országgyűlés alelnöke, Kis Miklós Zsolt a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara alelnöke és Soltész Miklós az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára üdvözölte a megjelenteket.

Végezetül Eller János a vendégváró Somogyaszob polgármestere és Luzsi József a Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetségének elnöke kapott szót.

A Rimler Pál emlékérmes 2016-ban Sárvári János erdőmérnök, a MEGOSZ ügyvezető elnöke kapta.

A kitüntetés átadása után szakmai konferencia kezdődött a Magánerdő szerepe a környezeti nevelésben címmel:

Dr. Horváth Tamás a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdő- és Gazdálkodási Intézetének egyetemi adjunktusa: Erdőgazdálkodók bevonása a környezettudatos nevelésbe

Soltész Miklós az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára: Közjóléti létesítmények társadalmi igénybevételeinek lehetőségei

Mocz András a Mocz és Társa Magánerdészeti Kft. tulajdonosa: Magánerdészeti jelentősége a közjóléti szerepvállalásban

Délután Kis Miklós Zsolt a Miniszterelnökség agrár-vidékfejlesztésért felelős államtitkára adott tájékoztatást a Vidékfejlesztési Program (2014–2020) erdészeti jogcímeiről, különös tekintettel az erdészeti géptámogatásra.

A szakmai programokat terepi bejárás, erdészeti közjóléti létesítmények bemutatása, erdőfelújítás és erdészeti gépbemutatók (Andreas STIHL Kereskedelmi Kft., VALKON 2007 Kft.) zárták.

Országos STIHL Timbersports Champions Trophy

2016. október 1., szombat, 10:00–18:00, Kékestető

A STIHL TIMBERSPORTS® Series versenyein hat versenyszámban mérhetik össze tudásukat a versenyzők – kivételt képeznek a csapat- és a Champions Trophy versenyek, melyek négy versenyszámból állnak. Ezek nagyfokú technikai tudást, precizitást és erőt igényelnek. A fordulónak a legtöbb pontszámot elért versenyző lesz a győztes, így az indulóknak nem elég egy versenyszámban jól teljesíteniük: a verseny időtartama alatt a fejsze és fűrész tökéletes kontrolálása, valamint kiváló erőnlét és kitartás szükséges.

Ez a sportág elitisztálya, nem indokolatlanul: a versenyeken a legjobb versenyzők mérik össze tudásukat, a versenyekre kilátogatók száma itt a legnagyobb, valamint a legtöbb médiafigyelmet is ez a versenysorozat kapja.

Idén zajlott a XX. Erdők Hete

Az Erdők Hete országos rendezvénysorozat immár huszadik alkalommal várta a látogatókat 2016. október 3–9. között szerte Magyarországon. Az Országos Erdészeti Egyesület által indított kezdeményezés az idén mintegy 50

helyszínen, közel 150 programmal hívta az erdőt szerető embereket a természetbe.

A „Fedezd fel az erdőt az erdészekkel!” jelmondat jól összefoglalja az 1997 óta rendszeresen megszervezett program fő céljait. A rendezvénysorozat a Magyarország területének egyötödét borító erdőállomány páratlan gazdagságát, közjóléti és a nemzeti vagyonban betöltött szerepét hivatott megismertetni a legszélesebb nyilvánossággal. Felfedeznivaló pedig bőven akad, hiszen 2010 óta csak a 22 magyar állami erdőgazdaság több mint 15 milliárd forintot fordított közjóléti és turisztikai fejlesztésekre: 52 kilátót, 66 szálláshelyet, 29 erdei iskolát, több mint 160 erdei kiránduló- és pihenőhelyet alakítottak ki, vagy újítottak fel. Emellett több magánerdész is erdei iskolákat, kirándulóközpontokat, tanösvényeket létesített, a Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetségének október 1-jei nagyrendezvénye pedig kiemelten oglalkozott a környezeti nevelés témájával.

A Pro Silva Hungaria Nagyrendezvénye

Zalaegerszeg-Ságod
2016. október 18–19.

Program: Október 18. kedd

10:00–10:30 Érkezés,
regisztráció, szállásfoglalás
(Helyszín: Aquatherma
Termálfalu és Kemping,
Zalaegerszeg-Ságod, Tó u.)
10:30–14:00 Kiskonferencia

Elnöki megnyitó Horváth Iván – Pro Silva Hungaria, elnök
Köszöntő Rosta Gyula – Zalaerdő Zrt. vezérigazgató

Vitaindító prezentáció Varga Béla – Pro Silva Hungaria, örökös tiszteletbeli elnök

„A természettel együttműködő, folyamatos erdőborítást biztosító erdőgazdálkodás lényege; a PSH szerepe, eredményei, jelenlegi helyzete, aktuális problémái és lehetőségei.”

Hozzászólás, vita (folytatása a rendezvény bezárásáig, a terepi munka során és után a résztvevők igényétől és teherbírásától függő mértékben és módon.)

15:00 – Szakmai bemutató, tanácskozás, vélemény- és tapasztalat-csere, vita – terepen Moderátor: Kiss János – Pro Silva Hungaria, vezetőségi tag

A szakmai bemutatót Világhy András – Zalaegerszegi Erdészet tartja

A szakmai bemutatók/konzultációk Zalaegerszeg közelében, a Zalaerdő Zrt. által kezelt erdőterületeken lesznek. Az egyes színhelyek egyaránt bemutatják az elért sikereket és kudarcokat.

Október 19. szerda

8:30–14:30 A terepi munka folytatása

További információk:

Regisztráció: A regisztrációhoz szükséges a jelentkezési lap kitöltése, melyet kérjük, a gyimothy.kitti@bakonyerdo.hu e-mail címre küldjék meg, 2016. október 12-ig.

Az 51. FAGOSZ Fakonferencia

Október 26–27-én lesz Vásárosnaményban az 51. FAGOSZ Fakonferencia. A témák: OSB hazai gyártása, Alkalmazkodó erdők, Természet-közeli tölgygazdálkodás, Akác feldolgozás.

Program: 2016. október 26., szerda

10.00 – 10.30 Gyülekezés az INTERSPAN Kft. új nevén SWISS KRONO Kft. telephelyén: Vásárosnamény, Ipar utca 1. (GPS: 48.129931, 22.300414)

10.30 – 11.30 A SWISS KRONO üzemlátogatással egybekötve bemutatja az új OSB gyárat

11.30 – 12.00 A résztvevők átmennek a Hotel Hunorba, a Fakonferencia helyszínére

12.00 – 13.30 Regisztráció a Fakonferencia résztvevőinek

14.00 – 14.30 A Swiss Krono Kft. OSB gyártása, különös tekintettel az alapanyag igényre

Seregi Barnabás, ügyvezető igazgató, SWISS KRONO Kft.

14.30 – 15.00 Alkalmazkodó erdők, alkalmazkodó erdőgazdálkodás. Döntéstámogatási Rendszer erdőtelepítéshez, erdőfelújításhoz, szerkezetátalakításhoz: hova mit érdemes ültetni a jövőben várható klíma körülményekhez alkalmazkodva. Dr. Borovics Attila, igazgató, NAIK-ERTI A NYÍRERDŐ Zrt. természet-közeli tölgy gazdálkodása, ennek a fahozamra várható hatása – Szalacsi Árpád, vezérigazgató, NYÍRERDŐ Zrt.

16.00 – 16.30 A RUZSA Kft. akác feldolgozása, alkalmazkodás a piachoz. Ruzsa János, ügyvezető, RUZSA Kft.

Az EFDSZ szakmai konferenciája Budapesten

A konferenciára 2016. október 26–27-én kerül sor az Okisz irodához (Bp. XIV., Thököly út 58–60) földszinti Baross termében. Az alábbi témák kerülnek terítékre:

I. Az Ágazati Kollektív Szerződés megújítása szakszervezeti életünkben fontos és már nagyon időszerű. A feladat a partnerek egyezsége való motiválása, a tárgyalások előkészítése, a szerződés tartalmának összeállítása.

II. Az ágazati közszolgálati átalakítás aktuális tapasztalairól rövid helyzetjelentés

Előadója: Meghívott előadó a miniszterelnöki hivatalból, illetve az ÉSZT részéről.

III. A szakszervezet, mint civil szervezet átalakítása a törvényi előírások szerint

Az átalakulás jogi hátterét dr. Csonka László ügyvéd úr felügyeli, aki megegyezés szerint tud segíteni az alapszervek átalakulási folyamatának helyi ügyeiben is. Megvitatásra kerül az elfogadott Alapszabályunk alapján elkészítendő Szervezeti és Működési Szabályzat, amely az alapszervezetek működését is segíti.

IV. Az asszertív kommunikáció fontossága az érdekérvényesítésben – tréning

Akár a magánéleti, akár a szakszervezeti érdekeket akarja valaki megvédeni, szüksége van azokra a kompetenciákra, amelyeket a megváltozott korszak tesz szükségessé. Nem mondhatjuk már, hogy „eddig tárgyaltam, tudok ezután is”, mert a környezetünk hozzáállása folyamatosan változik, folyamatosan fejlődik. Szükség van alkalmazkodásra, a hasznos, új módszerek, technikák ismeretére, hogy helyzetelőnybe kerülhessünk. Kötetlen, bensőséges másfél-kétórás csapatépítésre számíthatunk, ahol vidáman fejleszthetjük önismeretünket is.

Nemzeti gyásznapi napunk

Októberben nemcsak az 1956-os forradalom kitörésére emlékezik az ország, hanem a reményteljesen indult, mégis sikertelenül végződött 1848/49-es forradalomra és szabadságharcra is.

A tragikus véget leginkább a 13 honvédtábornok október 6-i aradi kivégzése szimbolizálja, akik mellé még jó néhány mártír nevét írhatnánk. Julius Haynau tábornok diktátorként tombolt a kozáksízmák segítségével letaposott országon. Az 500 meghozott halálos ítéletből 114-et végre is hajtottak. Ehhez járult még a rengeteg meghurcolás, zaklatás, bebörtönzés, várfogság, 50 ezer honvéd kényszerbesorozása stb. A megfélemlített nemzet gyászba és hallgatásba borult; Október 6-ika pedig fogalommal vált a magyarság számára mindörökké, éppúgy, mint Március 15. **k. p.**

'56-os emlékmű Sopronban

Az „erdészváros”, Sopron önkormányzata úgy döntött, hogy az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulója alkalmából emlékművet állít a Széchenyi téren, amire pályázatot írt ki.

A testület a beérkezett hét pályamű közül Borza Teréz alkotóművész munkáját fogadta el, aki Fónagy István okl. erdőmérnök, erdészeti szakújságíró és lapszerkesztő felesége. Az olasz gránitból készülő alkotást október 23-án leplezik le.

Dr. Jereb Ottó (1922–2016)

Gödöllőn rövid gyengélkedés után életének 94. évében elhunyt dr. Jereb Ottó erdőmérnök, akit már csak néhány hét választott el a rubinoklevél átvételétől. Szakmai közéletünknek széles körben ismert személyisége volt.

A Szatmár megyei Nagybanán született (ma: Baia-Mare, Románia) 1922. szeptember 2-án, bányász családban. A szülői ház, a nehéz, veszélyes munkát jelentő testvérszakma légköre erős személyiségformáló tényező volt az ő életében is. Embersége, szolidaritása, szociális érzékenysége, a munka és a munkahely, a szülőföld megbecsülésére nevelte. Mindez akkor kapott igazán jelentőséget, amikor már ő maga volt mérnöktanárként az erdésziváratásra készülő serdülőkorúak és fiatal emberek személyiségének formálója és egyik példaképe.

Bányász főművezető édesapja munkahelyének változásaival együtt vándorolt a család is. A kis Ottó születését kö-

vetően hamarosan Kapnikbányára, majd Óradnára. Elemi iskolába is ezekben a helységeken járt, ahol lehetőség volt, ott magyar iskolába. Ezeknek a településeknek a gyönyörű, erdős magashegységi környezete (pl. a Radnai-havasok 1600–2200 méter körüli csúcsokkal) már gyermekkorban az erdészpálya felé terelte.

Dr. Jereb Ottó

Középiskolai tanulmányait Szatmárnémetiben végezte és akkor érettségizett, amikor az ún. második bécsi nagyhatalmi döntés (1940. augusztus 30.) után a város rövid ideig ismét Magyarországhoz tartozott. Így azután teljesülhetett gyermekkori vágya: beiratkozhatott a soproni Erdőmérnöki Karra, amely akkoriban a budapesti Műegyetem karaként működött és ahol ismét közvetlen, baráti kapcsolatba került a bányászokkal-kohászokkal.

Egyetemi éveire az ő esetében is rányomták bélyegüket a II. világháború zaklatott közéleti viszonyai, a tanmenet megszokott rendjének megzavart volta, a közellátási nehézségek stb. Végül is sikerrel diplomázott 1941-ben.

Első munkahelye is az egyetemen volt Sopronban, a Növénytan Tanszéken. Tanársegédként dr. Fehér Dániel professzor, Kossuth-díjas akadémikus, a talajmikrobiológia nemzetközi hírnévnek örvendő tudósa mellett dolgozhatott. Jó iskola volt ez is a számára, mert a gyakorlati oktatásban való közreműködés mellett a professzor főleg kutatási feladatokkal foglalkoztatta. A tudomány művelése és a tudományos igényű oktatás iránti elkötelezettsége a tanszéken eltöltött egy esztendő alatt erősödött meg benne, s végigkísérte egész további pályafutását. Két évig, 1947. szeptember 1-től a gyakorlati erdőgazdálkodásban is bizonyos tapasztalatokra valamint értékes személyi

kapcsolatokra tett szert a soproni Tanulmányi Erdőgazdaságnál.

1950-ben Tuskó László erdőmérnök meghívta abba a kis csapatba amelynek az eredetileg Temesváron alapított, onnan 1919-ben Tatára, később Esztergomba került közép fokú erdésziskolából kellett Sopronban a kor igényeinek megfelelő technikumot teremtenie, szinte a semmiből.

A még mindössze 28 éves fiatal erdőmérnök lelkesen vetette magát a munkába, mert úgy érezhette, hogy szellemi alkatainak leginkább megfelelő munkahelyre került. Hasonló mentalitású tanártársaival együtt nem hiába dolgozott: Tuskó László igazgató vezetése alatt a Soproni Erdészeti Technikum néhány év alatt fogalommal vált a szakmában.

Jereb Ottó az erdészettudományok „szívéhez” tartozó tantárgyakat tanította a technikumban: erdészeti növénytant, erdőművelést, erdővédelemtant. Mindezt gyakorlatiasan, ugyanakkor – egyetemi munkálkodásának hatásaként – tudományos igényességgel. Sőt, annak folytatásaként, mert tudományos kutatásokat is végzett a soproni erdőkben a lucfenyő morfológiai tulajdonságai és növekedése közötti összefüggés feltárására. Doktori disszertációját is ebben a témakörben készítette. Mintegy 100 000 adatot gyűjtött ehhez össze és a gyűjtőmunkába tanulóit is bevonta. A műszaki doktori „dr. tech.dr.” címet 1969 decemberében nyerte el.

Több alkalommal is volt osztályfőnök, valamint kollégiumi nevelőtanár. Sokoldalú pedagógus volt: tanulóit megismertette a méhészettel is, sportköröket szervezett (teke, sakk) stb.

A Soproni Erdészeti Technikum nem csak azért volt kitűnő iskola, mert jól tanított és gyakorlatiasan kiképzett, végzés után gyorsan „a mély vízbe dobható” szakembereket bocsátott útjukra. Hanem az ennek a nekrológnak a megírásához forrásul szolgáló visszaemlékezésekből, Muth Endre, Pápai Gábor, Sebestyén László munkáiból is nem annyira a szakmai munka, mint inkább az iskola nevelő tevékenysége, annak életre szóló hatása domborodik ki. A tanárok: Tuskó László, Kondor Antal, Jereb Ottó, Firtás Oszkár, Brandisa Márton és a többiek lehetnek bármily szigorúak, kemények – diákjaik nem félték, hanem tisztelték és atyjukként szerették őket.

Saját visszaemlékezése szerint Jereb tanár úr nevelő munkájának a következő három alapelve volt, amelyeket diákjaiba plántálni kívánt: szorgalom – munka;

becsület – igazmondás; szakmaszeretet – hazaszeretet.

Magánéletében is tisztelt és szeretett családfő volt: felesége és három gyermeke mellett nyolc unokája és öt dédunokája gyászolja.

Pályafutása során több „Kiváló Dolgozó” kitüntetést is kapott „Erdészet, Mezőgazdaság, Oktatás”, valamint a „Sopron Városáért” Érem arany fokozatát. Azon kevesek között szerepel a neve, akik az Országos Erdészeti Egyesület mindkét nagyra becsült emlékermét megkapták: a Bedő Albert (1991) és a Kaán Károly (2003) Emlékérmét. Kilencven éves korában pedig a földművelésügyi miniszter az Életfa Emlékplakett gyémánt fokozatával tüntette ki, életművének elismeréseként.

Tudományos, szakírói munkásságának számbavétele még feldolgozásra vár (nívódíjas tankönyvek, szakcikkek). Élete alkonyán csillant fel meleg lelkületének lírai vonása abban a „Sztarmártól Gödöllőig” című kis kötetében, amelyben versbe szedve 2014-ben közreadta életének emlékeit. A kis kötet ismertetése az ErFa Híradó 2005. évi 2., júniusi számának 16. oldalán olvasható.

Jereb Ottó a szakma és egykori iskolája iránti érdeklődését és kapcsolatait haláláig megtartotta. Se szeri, se száma nem volt a soproni osztálytalálkozóknak, amelyre szeretettel meghívták, s amelyeken meleg szívvel részt is vett. Ugyancsak aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek, azon belül a Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsának, s gyakran vett részt különböző egyesületi rendezvényeken, valamint más nyilvános szakmai megmozdulásokon is.

Életének utóbbi 17 évét feleségével Gödöllőn élte Katalin leánya közelében, s állandó, stabil tagja volt a Gödöllői Nyugdíjas Erdészek Egyesületének.

Temetése – amelynek szakmai részét volt tanítványa, Bogdán József erdőmérnök szervezte – szakmai közéleti eseménnyé vált. A Gödöllő-máriabesnyői temetőt ellepte a gyászolók, végtisztesség-adók sokasága. A római katolikus lelkész beszédét követően volt munkahelye részéről Hoczek László József, a NymE Roth Gyula Szakközépiskola igazgatója búcsúztatta. Régi tanítványai közül Kertész József erdősztechnikus egy Áprily Lajos és egy Szabó Lőrinc versrészlettel, Kurlusa László faipari mérnök beszéddel tiszteltgette halott tanára előtt, a gyászolók tömege pedig elénekelte az Erdészhimnusz első és harmadik versszakát,

Jereb tanár úr az említett alapelvei között gyakran hangoztatta növendékeinek: „Szeressétek a HAZÁT, mely ápol s eltakar!” Urnáját eltakarta. Emléke azonban sokáig él családtagjai, több ezer tanítványa szívében, értékes írásműveiben és a magyar erdészet kollektív emlékezetében.

Király Pál

Elhunyt Gönczöl Imre

Budapesti otthonában váratlanul elhunyt Gönczöl Imre gyémántokleveles erdőmérnök, aki 1931-ben Kunágótán született, diplomáját pedig 1953-ban szerezte meg Sopronban.

Szakmai pályafutása zömmel az egykori Erdőgazdasági és Faipari Tervező és Szervező Irodához (ERFATERV) kapcsolódott, ahol tervező mérnökként főként faipari technológiai feladatokkal foglalkozott.

Hamvait Budapesten a XII. kerületi, Apor Vilmos téri, Keresztelő Szt. Jánosról elnevezett plébániatemplom urnatemetőjében helyezték végső nyugalomra. *k. p.*

Emlékezetes nyugdíjas találkozó Szelcepusztán

A tavalyi sikeres nyugdíjas találkozó folytatásaként, az EFDSZ központja az idén – 2016. június 9–11 között – is megszervezte Gilicze Péter, a nyugdíjas bizottság vezetője kezdeményezésére a nyugdíjas szakszervezeti tagok baráti találkozóját. Az elnökség az Északerdő Zrt.-nél, a Szelcepusztai turistaházban látta vendégül a meghívottakat.

A turistaházat a Tornai Karsztvidék festői környezetében az erdőgazdaság Jósvald Tornai Erdészeti Igazgatósága üzemelteti.

A meghívóban teljes részletességgel megkaptuk a szükséges információkat. A szíves invitálásnak megfelelően csütörtök délután, megérkeztünk Szelcepusztára, ahol kellemes meglepetésünkre a Gilicze házaspár, Gilicze Péter barátunk és neje Marika a készülő babgulyás, és jófajta italok illanó illatával fogadott. A szállás elfoglalása közben,

vacsora alatt és után az eddig elhalványult ismeretségek és barátságok újból közelivé váltak. Az éjszakába nyúló baráti beszélgetések között Schmotzer András vezetésével felcsendültek az elmaradhatatlan erdésznóták, megfűszerezve a résztvevők saját nótáival és anekdotáival.

Másnap délelőtt megtekintettük a közudatban Horthy-kastélyként élő vadászházat, ahol Horthy Miklós lakott itteni vadászatai alkalmával, ugyanis ez a terület abban az időben a Korona-uradalomhoz tartozott.

A közelmúltban felújított épületet a helyiek érdekes adomákkal fűszerezve mutatták be. Ezután Dienes István a helyi szakszervezet képviselője és Tátrai Tibor résztvevő – aki itt kezdte pályafutását – vezetésével gyalogos illetve autós túrát tettünk a környéken. Ennek keretében bejártuk a Ménés völgyet és gyönyörködtünk az elénk tároló Stósz-Mecenzéfi hegyvidék és Szádvár panorámájában.

Az autós túra résztvevői megnézték Derenk község maradványait. A falut kárta tanítás mellett kitelepítették, hogy ne zavarják a kormányzó vadászati elképzeléseit. Megilletődve álltunk a Szádvár romjainál. Többen most hallottak róla először, hogy a történelmi Magyarország legnagyobb alapterületű vára volt.

Kellemesen elfáradva értünk vissza a kései ebédhez, ahol örömmel láttuk, hogy Barta László a szakszervezet korábbi elnöke, Nádasdy Szabolcs

az erdőgazdaság szakszervezeti titkára, Megyery Ákos erdészeti igazgató, valamint Dienes István alapszervi szakszervezeti titkár is csatlakozott hozzánk.

Ebéd után meghallgattuk Zay Adorján vezérigazgató tájékoztatóját az Északerdő Zrt. gazdálkodásáról. Az ismertetés után a vendégek és a helyi szakemberek elének párbeszédet folytattak a hegyvidéki erdőgazdálkodásról, kitértek a nemzeti parkok által előírt gazdálkodási kötelezettségekre is. Beszélgettek a szakszervezet életéről, mindennapjairól és a nyugdíjasok érdekeinek képviseletéről.

Az idő nagyon hamar eltelt, így június 11-én, szombaton, reggeli után, elérkezvénülve vettünk búcsút egymástól.

Köszönjük a szakszervezetnek a szervezést és az Északerdő Zrt.-nek a lehetőséget az emlékezetes napokért.

(Tátrai Tibor)

A XX. Sportnapok pillanatai

Ivádi László szakszervezeti titkár és dr. Jung László vezérigazgató

Fotó: Zétényi Zoltán